

Ajuntament de Capdepera

RECULL DE NARRACIONS GUANYADORES PREMIS PLOMA DE FERRO 2016

CATEGORIA ADULTA

S'hi presentaren 24 narracions. El jurat va estar format per Salvador Sánchez Sánchez, Joana Abrines Ramírez i Iván Martín Guerrero.

ÍNDEX

ALÍCIA AL PAÍS DE LES PROMESSES

1r premi

Berta Juanias i Espriu

Pseudònim: Paquita Tubau

DARRERA ATURADA

2ⁿ premi ex-aequo

Javier del Álamo

pseudònim: Montecore

LES ENTRANYES DEL POEMA

2ⁿ premi ex-aequo

Òscar López Roig

pseudònim: Atticus Crow

ALÍCIA AL PAÍS DE LES PROMESSES

1r premi

Berta Juanias i Espriu

Pseudònim: Paquita Tubau

Estic cansada, molt cansada. Em fan mal tots els ossos i tinc el fred ficat ben endins, tot i la roba eixuta i la manta que m'han posat al damunt. He passat tanta estona dins de l'aigua i després tantes hores amb la roba mullada que ara no puc parar de tremolar, de fred, de por... i també d'emoció. Malgrat que no entenc ningú, malgrat l'angoixa que he passat, el meu fill es belluga dins meu i això em manté amb esperances. Lluito contra les imatges que el meu cervell s'entesta a repetir, no vull veure més totes aquelles persones desesperades buscant entre els cossos escampats a la platja, les mares desconsolades, els nens perduts. Prou, no puc permetre'm cap feblesa que em pugui fer defallir, ara, després de tant d'esforç. El meu fill i jo estem vius i això és el que compta. He de conservar totes les forces per a nosaltres.

La furgoneta s'atura. Les portes del davant s'obren i es tornen a tancar, però aquí al darrere, ningú no ve a obrir-nos. Sento com les veus dels dos homes uniformats que ens han dut fins aquí s'allunyen, i el soroll d'una tanca que xerrica abans de tancar-se amb un cop estrident. Després, silenci. Silenci excepte els somics d'una de les dones i la veu suau d'una altra, que tranquil·litza els seus fills. Els meus ulls ja s'han acostumat a la penombra i puc veure les cares de les altres dones i dels nens. Tothom té una mirada semblant: por i esperança; angoixa i il·lusió. Incertesa.

La dona que parla fluixet als seus fills seu al meu davant. No deu arribar als trenta. Té la pell i els cabells molt més clars que la resta. No entenc res del que diu als nens, no sé d'on deuen ser; probablement vénen de molt lluny perquè parlen una llengua estranya, però siguin d'on siguin vés a saber què

els ha passat per fugir d'aquesta manera. Els nens, que ella abraça, un a cada banda, deuen tenir sis o set anys. el nen és més gran que la nena i fa cara d'haver-ne vist de tots colors. No em puc treure del cap la imatge de com abraçava la seva mare i la seva germana quan els han separat de l'home que anava amb ells... semblava que estigués preparat per acceptar el rol que el seu pare es veia obligat a cedir-li. Ara s'ha adormit, deu estar esgotat. La nena, amb uns ulls ben oberts, es mira alternativament el seu voltant i la mare, que continua xiuxiuejant. Pobreta, no deu entendre res de res.

Al seu costat seu una dona encara més jove que tu un nadó molt petit lligat al cos amb un mocador. No diu res ni mira ningú, només el seu bebè. De tant en tant li canta una cançó de bressol. Té una veu molt dolça i canta amb molta tendresa. No n'acabo d'entendre del tot les paraules, però n'hi ha que em sembla reconèixer, fins i tot em fan venir records de quan la mare em gronxava i cantussejava perquè m'adormís. Sembla que aquella sigui una altra vida que no és la meua: en aquells temps no ens faltava de res, potser no teníem grans coses, però sempre hi havia menjar i foc a la llar que ens mantenia calents i la mare era a casa i ens sentíem segurs. Amb els anys les coses han canviat tant! Hi ha hagut moments que hem viscut una falsa sensació que tot anava millor, però després tot es va desplomar... al començament teníem l'esperança que fos temporal, o que tot plegat causés una revolució que fes canviar les coses, però els anys van anar passant i els poderosos, impunes, van anar acumulant més poder, mentre que la resta teníem una situació cada cop més precària. Al final, es va fer insostenible. No sóc gran, encara, però tampoc sóc aquella joveneta il·lusionada pel futur. La maternitat m'ha vingut massa tard i no podia llençar per la borda també això. No sé si me'n sortiré, tota sola, en un continent estrany, sense ningú que em pugui ajudar amb el meu fill... però si alguna cosa tinc clara és que he fet el que havia de fer. No podia continuar allà, amb ell, en un lloc sense possibilitats de guanyar-me la vida i ficada en una relació amb un present incert i un futur impossible.

Potser la dona del nadó té una història semblant a la meua... no sé què és pitjor, si fugir amb una panxa de vuit mesos o amb un nadó de poques

setmanes de vida. Almenys, jo sento que el meu petit està protegit, aquí a dins.

Hi ha una quarta dona. Dona? Potser és més una nena que no pas una dona, no crec que tingui més de quinze o setze anys, però la seva panxa incipient em diu que també busca un futur per al seu fill. És l'única que ha pogut parlar amb la gent de la barcassa que ens ha recollit, i després també ho ha fet amb els homes uniformats que ens han ficat a la furgoneta. I ha acompanyat la mare dels dos nens a parlar amb una dona també uniformada que hi havia al lloc on ens han donat roba i mantes.

Quatre mares. Les unes, protegint els seus fills amb les seves veus, amb les seves mirades i els seus braços. Les altres, amb els nostres ventres. Quatre mares soles. En terres desconegudes. Amb un destí incert. Però totes quatre somniant un futur per als nostres menuts.

Fa dos dies que vam arribar i em sento una mica més assossegada. Ahir al matí, quan ja ens havien instal·lat en unes lliteres que sembla que seran més definitives que els matalassos a terra de la primera nit, ens van venir a buscar a mi i la L. i ens van portar a la infermeria, on una metgessa va fer-nos preguntes i explorar-nos. Jo no la vaig entendre gaire, però el seu somriure i els seus gestos em van dir que tot va bé. La L. hi va poder parlar una mica. Sembla mentida l'empenta que té aquesta noia: amb només disset anys –ho sé perquè vaig veure que la doctora ho apuntava—, ja s'ha convertit en la líder del nostre petit grup. Ens fa de portantveu quan algú ve a demanar-nos coses, o quan la G. intenta aconseguir alguna informació del seu company. De fet, ella mateixa també prova d'esbrinar on para el noi que l'acompanyava i de qui la van separar de seguida. Els malparits aquells s'aprofitaven dels nois joves per fer-los treballar de sol a sol, com si fossin esclaus... els pobres nanos cada dia estaven més cremats pel sol i més prims i un cop a l'embarcació no tenien forces per aguantar tantes hores drets sota el sol i sense menjar res de res. Molts van caure com a mosques, però ell va ser més fort que d'altres i ho va suportar. No vaig voler comptar quants van morir abans d'arribar a tocar terra, ni vull preguntar-me si val la pena tant d'esforç i

de patiment per a això. Jo m'he salvat i aquesta noia també. Almenys ella sap que el seu company va arribar viu, però, pobreta, no l'ha tornat a veure. No es queixa, però. Té una força que no sé d'on treu. Potser la hi dóna el seu fill, ahir em va fer amb la mà que està embarassada de cinc mesos.

També ha aconseguit que els nens de la G. es desenganxin una mica de la seva mare a estones... ahir es va asseure amb ells i els va ajudar a pintar uns dibuixos amb els llapis de colors i els papers que una de les noies de la creu roja els havia donat. Amb la G. i els seus fills s'hi entén molt bé, literalment, vull dir. No parlen la mateixa llengua, però tenen paraules semblants, i la L. xerroteja una mica de tot, fins i tot va llegir-los un conte. Per una estona la nena va semblar oblidar on era i tot el que havia passat i se li van omplir els ulls d'imaginació.

Dins de la desemparança de la nostra situació, el fet que ens hagin deixat continuar juntes ens tranquil·litza a totes una mica. Només fa dos dies que som aquí, però sembla que hagin passat mesos; el temps avança molt a poc a poc quan no saps què et passarà. Som quatre estranyes, però alhora formem una petita comunitat, gairebé una família. La L. és la més jove, però ja s'ha convertit en la nostra líder, qui ens defensa quan no sabem cap on ens fan anar i qui ens somriu quan ens asseiem totes juntes per menjar el ranxo. Mentre vam ser a l'embarcació o a la furgoneta ni tan sols ens va mirar, però des que vam traspasar la porta d'aquesta mena de camp on centenars de dones i nens ens estem amuntegats a l'espera de ser enviats a vés a saber quin destí, li ha sortit una seguretat que cap de les altres sabem trobar. La G. s'ha encarregat de fer que el nostre racó sigui una mica més agradable. Aquest matí, tan bon punt ens han mostrat les nostres lliteres i a totes se'ns ha escapat un sospir d'alleujament en veure que no ens separaven, ha agafat els llençols i ha sortit al pati amb el gibrell i la pastilla de sabó que formen part de les nostres noves possessions, i els ha fregat amb força taral·lejant una cançó mentre els nens seien a prop seu i jugaven amb les pedretes i la terra. Després els ha estesos sota el sol implacable d'aquest indret i, quan ha fet els llits deixaven anar una olor de roba neta i aire fresc que feia mesos que no sentia. Fins i tot ha fet servir un llençol de més que la L. ha aconseguit per

penjar-lo a una banda de les nostres dues lliteres, com si fos una mena de paret o cortina, i hi ha cosit els dibuixos que els nens han pintat; no es pot dir que tinguem intimitat, però en certa manera sí que ens hem fet una petita llar. La B. és la més callada del grup, i no m'estranya gens. El seu petit necessita tota la seva protecció i m'imagino que té més por que ningú. A més, si no m'equivoco, encara no deu fer ni dos mesos que va néixer. Si per a mi el viatge ha estat terrible, no puc ni imaginar-me el que deu haver patit aquesta dona, amb les hormones de mare acabada d'estrenar i la responsabilitat de mantenir amb vida un ésser que només depenia d'ella. Gairebé no li he sentit la veu per res més que per cantar-li al seu petit, però continuo tenint la sensació que podria entendre-la. Tanmateix, no m'atreveixo, encara, a parlar-li. Abans, quan li he donat el cassó amb la sopa que ens han dut, m'ha clavat uns ulls de por que m'han fet estremir, els mateixos amb què es mira cada persona que s'acosta a nosaltres, especialment les que duen uniforme.

I jo, jo vull fer alguna cosa per a aquesta nova família que m'he trobat. Voldria agrair que la L. ens faci de pare o marit i la G. de mare. Voldria fer que la B. entengués que totes juntes som més fortes i ens podem protegir millor. He pensat que puc intentar cuinar alguna cosa si aconsegueixo unes verdures de l'hort que hi ha fora. He vist com funciona tot aquí: pots obtenir coses a canvi d'altres, o més aviat de feina perquè tenir, no tenim de res... Però he pensat que podria fer un coixí amb un retall de llençol i assecant unes herbes per posar-les dins. N'hi ha que fan olor i podria procurar fer alguna cosa semblant a aquells coixinets de llavors que la mare escalfava i es posava a les espatlles per alleugerir el dolor. El podria oferir a una velleta que he vist traginant a l'hort, a canvi d'unes verdures i uns ous. Si estalvio la meitat de la ració diària de llet, podria allargar els ous i fer una truita de verdures. Només de pensar-hi em ve salivera.

Al voltant de la foguera, les cares, allargassades per l'alternança entre la foscor i el reflex de les flames, groc, taronja i vermell, semblen unes altres. Són unes cares desconegudes encara, però alhora molt familiars. En només una setmana s'han convertit en les cares estimades, les cares que ens

proporcionen seguretat, i les cares que ens sorprenen, a poc a poc, dia a dia, amb noves expressions que encara no havíem descobert: un somriure de la B., una picada d'ullet de la L. als nens, una riallada de la G. en veure'ls córrer i jugar a amagar-se, nens de nou.

Ens expliquem històries, a la nostra manera. La L. ens fa d'intèrpret quan pot, però majoritàriament ens entenem amb senyals i les quatre paraules del nostre reduït inventari: nens, mare, home, por, llibertat, gana, fred, tranquil·la, dormir, menjar... Encara em sorprèn que hàgim pogut arribar a comunicar-nos amb aquesta escassetat de mitjans i, malgrat tot, en pocs dies totes hem fet nostra la història de cadascuna de les components de la nostra petita comunitat.

La G. té vint-i-nou anys i els seus fills, set i cinc. Van haver de fugir quan es van quedar sense lloc on viure i amenaçats per la violència d'una gent que en comptes d'ajudar els febles, els atacava. Durant un temps van intentar sobreviure en un país fronterer, però no se'n van sortir, i finalment van esperar l'oportunitat de l'exili. Com que no tenien diners per pagar la màfia, el seu home els va fer una feina bruta, que li van remunerar amb quatre places en una embarcació i un tracte de favor, per dir-ho d'alguna manera. Però quan ens van rescatar, a ell se'l van endur al centre d'homes i la G. té por que el repatriïn. Ella i els nens, com totes nosaltres, podran quedar-se, almenys temporalment, però sap que ell ho té molt més difícil. Tot i que prova de ser forta i de posar el seu granet de sorra per fer que la nostra vida aquí sigui una mica més confortable, hi ha moments que la veig amb la mirada perduda... pobreta, es deu preguntar què se n'ha fet. Almenys jo, això m'ho estalvio. No és que no hi pensi, en el meu company, però ja fa molts mesos que vaig haver d'acceptar que al seu costat no ens en sortiríem, que l'única esperança passava per marxar i no deixar que ens enfonsés amb ell.

Diuen que les dones som el sexe dèbil, i potser ho són en algun lloc, però no aquí, i no, clarament, en el lloc d'on vinc jo, no quan van maldades. El meu company va anar caient dia a dia, al mateix ritme que les coses es posaven lletges, que aquella maleïda crisi ens afectava més i més. I, en comptes de buscar sortides, es va amagar dins seu. Els pocs diners que entraven a casa,

desapareixien, en estat líquid, coll avall d'ell, per transformar-se, hores després, en una fúria inexorable. Fúria contra els seus en comptes de fúria per sortir del forat. Jo l'estimava. I ell també em va estimar, almenys fins fa un temps. Em va estimar, segur, la nit que vam fer el nostre fill. I jo ho hauria donat tot per ell. Fins aquella nit. A partir del moment en què la meva vida va deixar de tenir raó de ser en si mateixa per passar a tenir sentit només en funció d'aquest fill que duc dins, tot va canviar. L'havia de salvar, i per fer-ho, m'havia de salvar jo. Per això vaig marxar.

La història de la L. és ben diferent de la de les altres. Només té disset anys i es va escapar de casa amb el seu nòvio de seguida que va saber que estava embarassada, perquè la seva família no hauria acceptat que formessin una família. És la més jove i la més intel·ligent de totes, però li va tocar néixer en un racó del món on les creences encara decideixen amb qui et pots estar i amb qui no. Per què tan lluny? Sou molt joves i podíeu trobar altres opcions, li vaig preguntar quan ens ho explicava... Potser no em va entendre, o potser no ho sap ni ella, per què s'han posat en risc d'aquesta manera; la qüestió és que em va dibuixar a la sorra una petita família de tres. No sé si aquest dibuix respon la meva pregunta, a mi m'agrada pensar que, si és veritat que tot passa per alguna cosa, la L. va venir a parar en aquest lloc perquè les altres tres la necessitàvem.

I la B. té vint-i-cinc anys i una situació d'aquelles que s'han repetit milers de cops al llarg dels segles: és soltera i amb prou feines sap llegir i escriure. Ja d'adolescent va decidir marxar de l'aïllament del sud per buscar-se la vida en una ciutat que només li va saber donar molta solitud i una feina de cambrera en un hotel per a rics. Finalment va trobar un home que li va oferir una mica de companyia a canvi de sexe, fins que se'n va tornar al seu país. En saber que estava embarassada la van acomiadar i va sobreviure durant uns mesos gràcies a l'única cosa que tenia: el seu cos. Quan la panxa va ser massa evident ja havia aconseguit reunir uns quants bitllets per pagar-se el viatge. Va donar a llum pocs dies abans de salpar i va amagar-se el fill sota la roba per por que no la deixessin embarcar, i el va continuar duent amagat, alletant-lo i protegint-lo del sol, durant els dies que va durar aquell malson. La B. va

ser l'última a parlar, però la nit que ho va fer em va explicar la seva història d'una tirada, amb la mateixa veu dolça i el mateix to melodiós de quan canta. Com ja havia sospitat, la B. i jo venim de llocs relativament propers i tenim llengües germanes. Ara que per fi s'ha deixat anar, he trobat algú amb qui poder mantenir converses. Com ho trobava a faltar!

Ens traslladen. La L. diu que ens duen a un lloc lluny d'aquí i que ens ofereixen una casa modesta, però una casa, on podrem viure totes juntes a canvi de treballar al camp. Tenim feina per a uns mesos. Després, potser alguna es podrà quedar a cuidar el bestiar, però això queda molt lluny. Hi ha una petita escola on els nens de la G. podran barrejar-se amb els d'aquí, diuen que hi estan acostumats i que ja no els sobta el color de la nostra pell. La G. primer no volia, però al final li hem fet entendre que si va fugir de les condicions del seu país ara no es pot fer enrere. Fins i tot, si els seus fills s'adapten a l'escola, pot ser que la bona gent d'aquí la triï a ella per quedar-se al poble i potser, amb una mica de sort i molt d'esforç, d'aquí a uns mesos o uns anys pot fer venir el seu home. Aquest cop amb papers.

A la B. i a mi ja ens està bé sempre que de moment no ens separin, se'ns fa una muntanya pensar a tornar a estar envoltades de gent a qui no entenem, ara que ens hem conegut. A més, el meu fill està a punt de néixer i a mi m'anirà molt bé tenir-la a ella al costat, amb la seva experiència recent. Les primeres setmanes, ella i jo podem fer tornos per anar a treballar i totes dues podem alletar els dos nadons. Totes les nits que vam passar al mar, les poques estones que dormia sempre tenia el mateix malson: em moria i el meu fill plorava i plorava al meu costat demanant una llet que jo no li podia donar. Saber que la B. donarà el pit al meu fill si a mi em passa res em tranquil·litza una mica, ara que el moment s'acosta.

El Marc ha nascut aquesta matinada, tot just un parell d'hores abans que ens fessin pujar en aquesta mena d'autobús atrotinat que ens ha de dur a vés a saber quants quilòmetres d'aquí, a iniciar la nostra nova vida en un país que és a les antípodes del lloc on venim. Ha nascut al camp, en un forat que una

dona d'aquesta terra que ens acull ha fet per a ell i ha cobert d'herbes, com si fos un llit. Amb la seva ajuda, no ha estat tan difícil; qui m'ho havia de dir quan, fa només uns anys, vaig decidir esperar a ser mare fins que les circumstàncies fossin més favorables?

Amb el Marc enganxat al pit guiat pel seu instint, sento que sóc on he de ser. Al meu costat, la Bianca em mira i em somriu, mentre el Luca també mama i se la mira amb aquesta mirada intensa que només tenen els nadons quan es comuniquen amb les seves mares a través dels sentits. Al seient del davant, la Grete du el Karl agafat per l'espatlla i l'Anna a la falda. Continuo sense entendre ni un borrall d'alemany, però per sort aquest vailet de set anys que és més llest que la fam ha après els essencials de tres llengües en quatre setmanes i, com fa un mes va prendre el relleu del seu pare, avui pren el de la Lisa, que fora de l'autobús ens diu adéu amb una mà mentre amb l'altra s'agafa la panxa. L'Anna li diu en el poc anglès que sap: "Lisa, please, come with us" i li cauen les llàgrimes galtes avall mentre la seva mare l'engronxa i li explica, suposo, que la Lisa vol buscar el pare del nen que du a la panxa, i que per això no pot venir amb nosaltres, però que potser un dia tots tres ens vindran a trobar allà on anem.

En pocs minuts l'Anna ha caigut en un son profund, afavorit pel balanceig de l'autobús per aquestes carreteres plenes de forats, i la Grete i el Karl també dormen, extenuats.

El Marc continua enganxat al meu pit, sense mamar, però aferrant-s'hi fort a cada moviment, com si tingués por que se l'emportessin. I jo li dic que no pateixi, vida meva, que mai no el separaran de mi, mentre la Bianca canta "*Ninna nanna a sette e venti, il bambino s'addormenti. S'addormenta e fa un bel sonno, e si sveglia domani a giorno*".

I el so de la veu dolcíssima de la Bianca i el moviment de l'autobús fan que jo també m'endormisqui vençuda per l'esgotament i somniï. Somnio una terra verge i agraïda que ens rep i ens ofereix tot el que té. Somnio camps erms, però conreats amb esforç. I casetes petites i carrers i places empolsegats. Gent de pell fosca i vestits llampants que ens donen la benvinguda a nosaltres, a una gent de pell clara que durant segles els hem menyspreat.

Somnio nits al voltant d'una foguera cantant i ballant, feliços, sense tele ni telèfons mòbils ni dutxes d'aigua calenta, però en paus amb la terra. I somnio unes dones que es diuen Lisa, Grete, Bianca i Alícia, que s'expliquen les seves històries una mica en anglès, una altra mica en alemany, en italià i en català, i un molt amb senyals i expressions de les seves cares il·luminades amb el vermell i el taronja i el groc del foc.

I, finalment, somnio un futur proper en què uns joves anomenats Karl i Anna expliquen a una munió de nens negres i blancs i grocs un conte: "Hi havia una vegada un lloc remot que es feia dir primer món. En aquella terra, uns monstres s'havien venut la natura per comprar tones i tones de ciment. Aquells monstres no en tenien mai prou i la gent d'aquelles contrades no els va saber aturar, així que el primer món es va convertir en un lloc lleig i fosc on la gent vivia espantada i afamada..."

I, entre els nens negres i blancs i grocs que els escolten amb uns ulls ben oberts, el Marc i el Luca somriuen i diuen "és veritat, la mama m'ho ha explicat".

DARRERA ATURADA

2ⁿ premi ex-aequo

Javier del Álamo

pseudònim: Montecore

Va desenfundar l'única arma que tenia, va tirar la funda al terra, i la va començar a acariciar. Els seus dits van trepar a través del màstil. La gentada caminava sense prestar-li atenció. Qualque mirada furtiva es posava en les seves mans, però desapareixia tan fàcilment com havia arribat. Llavors va començar a tocar. Els seus vèrtexs es van aferrar a les cordes de la guitarra i van decidir no amollar-se.

Durant tres anys, mai havia faltat a la seva cita els dijous a l'estació de Sants. Tenia una cita amb ell mateix i amb la seva música. No importava qui fos l'espectador ni quant volguessin pagar per la seva entrada en aquell concert obert al públic. No importava si a fora plovia, tronava o brillava el sol. No importaven els avisos que ressonaven en tota l'estació avisant de les sortides de cada tren. No importava res més que la seva música. I tot i així, pocs eren els que prestaven atenció a aquell moment que se'ls estava regalant.

Però per a l'Oriol l'estació estava deserta. No hi havia ningú, estava tancada. I cada cançó evocava un record diferent.

En un carrer de Gràcia, l'Oriol es va encendre l'últim cigarret del paquet. Ja no quedava ningú als carrers, la gent decent feia hores que somiava. Es va perdre a ell mateix un segon, mirant aquell cel tan contaminat, cercant un estel, cercant un somni... Quan el so d'uns tacons el van obligar a baixar a terra. Era ella; encara no ho sabia, però era ella, l'Elvira. Caminava amb

pressa, com caminaria qualsevol noia a les cinc de la matinada per qualsevol carreró de Barcelona, però amb màgia en les petjades.

Es varen creuar. L'Elvira ni tan sols va aixecar la vista del terra, però l'Oriol no va poder deixar de perseguir-la amb la mirada.

–T'has perdut, rossa?

–Deixa'm fer, imbècil –llavors l'Elvira va canviar de direcció i va tombar a l'esquerra.

–Ens tornarem a veure!

–Esper que no! –es va escoltar a la llunyania.

Van passar uns minuts abans que l'Elvira tornés a aparèixer, sortint d'aquell carreró que havia triat. Va llançar a l'Oriol una mirada de ràbia, era un carrer sense sortida.

T'he dit que tornaríem a veure'ns.

–Vés-te'n a la merda –i va continuar pel mateix carrer pel qual es dirigia en un principi. Llavors l'Oriol es va afanyar per caminar al seu costat.

–Sap la teva mare que utilitzes aquest llenguatge?

–Tinc un esprai de pebre a la motxilla. Això sí que ho sap ma mare.

–Sona a advertiment. Noia llesta, no t'has de fiar d'un paio que passeja pel carrer a aquestes hores –llavors l'Elvira es va aturar i se'l va mirar fixament al ulls.

–Penses seguir-me tota la nit?

–Només fins a l'alba. O fins que arribis a casa teva. La meva consciència no em permetria deixar sola una noia com tu en un lloc com aquest –encara que l'Elvira ho va intentar de totes totes, no va ser capaç de retenir aquell somriure.

Els seus dits caminaven per les cordes de la guitarra amb vida pròpia i l'Oriol podia obviar l'evidència que esquinçar la guitarra era el més semblant a tocar nou a l'Elvira.

La veu de l'Oriol s'estripava a l'estació de Sants, però ell no era allà. Ell ja estava en el seient posterior d'un cotxe.

Un damunt l'altre, abraçats en una posició impossible mentre els seus llavis es fonien en un petó. Tot i que a fora plovia i feia fred, es cremaven dintre del cotxe i els cristalls no podien evitar entelar-se de la vergonya, ocultant al món el que allà dintre es consumia.

Les ungles de l'Elvira, que no eren ungles sinó urpes, s'aferraven al seu ventre per davall de la camisa. I l'Oriol va fer el que millor sabia fer: música. Ella veia les seves mans enceses venir, cremant, cercant la seva pell, desitjant desfer-se de qualsevol peça que ho impedís. Es van inclinar un damunt l'altre i l'Oriol es va copejar el cap contra la finestra del cotxe. L'Elvira va perdre l'aire enmig d'una sonora riallada.

–Som un caos –va dir l'Oriol acompanyant la rialla de l'Elvira.

–Calla, imbècil.

–Millor que ho facis tu –i ella el va callar amb un petó.

Una nena es va aturar uns metres per darrere de la seva mare i es va quedar observant l'Oriol amb curiositat mentre aquest afinava les cordes de la guitarra. La cançó havia acabat, però l'esperaven altres acords. La mare va agafar la seva filla d'un braç i la va forçar a continuar caminant, però la petita va assenyalar l'artista amb una mà i va articular una sèrie de paraules que no pertanyien a cap idioma existent.

L'Oriol ja havia començat a tocar quan aquella dona es va aturar uns instants a escoltar els primers versos:

**Benvolgut, permet-me suposar
que malgrat que no haguem gaudit de presentació oficial,
més o menys, així com jo, estàs assabentat
de la meva existència, de les coses que faig.**

I llavors va desaparèixer entre la multitud. Però la música va seguir brotant i el temps va seguir retrocedint.

Eren les dues de la matinada. L'Oriol estava a la terrassa de l'àtic, assegut al terra i observant el passeig de Gràcia perquè el cel estava mort. A Barcelona sempre hi ha algú despert; Barcelona mai dorm, mai descansa. Allà, en els carrers, derrapa una sirena de la policia i s'escolten unes riallades acompanyades del so dels motors accelerant.

Una mà freda sobre l'espatlla.

–Què fas aquí? –va dir l'Elvira mentre s'asseia al seu costat.

–Pensar.

–Vols un cigarret? –ella ja en tenia un fora encendre als llavis. Se'l va encendre i li va passar l'encenedor a l'Oriol.

–Saps? A vegades em pregunto si les persones són conscients d'elles mateixes, del del que fan.

–Estàs fumat.

–Un poc, però ho dic seriosament –l'Oriol es va encendre el cigarret i va continuar–. A vegades veig com es fan mal els uns als altres, com perden el cap i es trepitgen mútuament –va fer una pausa per donar una calada–. El meu pare pegava vertaderes pallisses a la meva mare. Llavors es va suïcidar. Com pots fer mal d'aquesta manera a la persona que estimes? –l'Elvira es va quedar callada uns segons.

–No ho sé, potser per aquest motiu es va suïcidar. Aquest tipus d'accions suporten una càrrega de culpabilitat massa intensa com per no sentir-la.

Ambdós es van quedar observant Barcelona i Barcelona se'ls va quedar observant, atenta a la seva història.

–Saps? És la primera vegada que vaig a pronunciar aquestes paraules, però de veres vull fer-ho –va dir l’Oriol sense mirar l’Elvira als ulls–. Crec... Crec que t’estim.

–Creus?

–No. No ho crec. Joder. Ho confirm. T’estim –ella va somriure i li va agafar la mandíbula per dirigir la seva mirada cap a ella. Llavors el va besar i a meitat del petó va pronunciar les paraules que l’Oriol desitjava escoltar: –Jo també afirmo que t’estim.

L’Oriol continuava, així, en dues realitats distintes. Una part d’ell estava tocant a l’estació de Sants i l’altra relliscava subtilment entre els seus records. Apunyalant una i una altra vegada el seu cor. Potser en cerca d’algun detall, algun moment que hagués canviat la successió de la història.

Algunes monedes queien a la funda de la guitarra de tant en tant. Un senyor major es va aturar i el va observar durant uns minuts. Tal vegada indignat per la seva indumentària o per la lletra de les seves cançons o, qui sap, potser tan sols volia gaudir d’aquella melodia que propagava l’instrument a través de l’estació.

–M’agradaria que llegissis aquest llibre qualche dia –va dir l’Oriol mostrant un exemplar de “L’ombra del vent” a l’Elvira–. És el meu llibre preferit.

–Vols que llegeixi el teu llibre preferit?

–Sí, per què no? –ella es va quedar callada un instant.

–Deixar-me llegir el teu llibre és una cosa molt personal.

–Tu no em deixaries llegir el teu llibre preferit? –llavors l’Elvira va riure i es va allunyar d’ell. Passejava per la llibreria llegint el lloc de cada llibre. Ell la seguia a través de les “estanteries”. –Què fas?

-Cercava una cosa.
 -Ja l'has trobat?
 -Sí -i l'Elvira li va cedir un exemplar d'un llibre.
 -"High fidelity"?
 -Volies llegir el meu llibre preferit. Aquí el tens.
 -Guau, tens seriosos problemes si "High fidelity" és el teu llibre preferit.
 -Imbècil -va dir ella somrient.
 -Et compares més amb la Laura o amb el Rob?
 -No em compar amb cap dels dos. Estan els dos fatal del cap.
 -"Pues" com tu, rossa -va fer una pausa-. I com jo. I com qualsevol persona en el món. Tots estam bojos quan parlam d'amor, perquè això és l'amor, no hi ha regles ni instruccions de seguretat, anem a la deriva.
 -Tornes a estar fumant.
 -Sí. Però ho dic seriosament -la va mirar als llavis-. Per exemple, ara vull besar-te -i ho va fer-. Però demà? Seguiré tenint ganes de besar-te? Quina diferència hi ha entre avui i demà?
 -L'amor sempre s'acaba, és allà on vols arribar?
 -No -va dir palpant els llibres que anaven trobant al seu pas-. L'amor mai acaba, només canvia de propietari.
 -I per això sempre acaba grapejat i brut. Mai torna a ser igual que la primera vegada.
 -Pot ser. O potser no. Qui sap?
 -Estàs boig. Potser per això m'agrades tant -i el va besar.
 -I aquest petó?
 -Havia de recuperar el que m'havies robat abans.
 -Te'l tornaré a robar.
 -Ho sé. I parlant de robar, ens n'anem ja? M'he ficat "High fidelity" a la butxaca de la jaqueta mentre parlàvem.

I varen sortir d'allà, entre riallades, corrent embogits pels carrers. Es van amagar al parc Güell i es van besar com només es besen els amants els

primers mesos: amb frenesí, com si cada petó fos el darrer. Com si el temps s'esgotés. Com si el rellotge s'estigués quedant sense arena.

L'Oriol, per primera vegada des que havia començat a tocar, mira al seu voltant. Dues noies assegudes en un banc el miraven i xiuxiuejaven entre rialles. En el costat oposat, recolzat en una columna, un home amb americana i corbata dirigia la seva atenció a l'espectacle de l'Oriol i la desviava, només de tant en tant, al seu rellotge de polsera.

Va tancar els ulls i va començar a tocar de nou. Les cordes de la guitarra tremolaven de por.

Baixava les escales de l'apartament. S'havia posat el primer que havia trobat i havia sortit al carrer. Eren les quatre o les cinc del matí, necessitava un cigarret i no n'hi quedaven. Va escoltar les seves petjades ressonant a soles mentre caminava pel carrer de Larrard. Es va endinsar a la Travessera de Dalt i es va trobar amb dos joves que tornaven a casa després de festa.

L'Oriol no volia festa, cercava qualche bar obert on poder comprar tabac i prendre's un cafè que li reparés l'ànima. No va ser fins les sis, quan una cafeteria obria les seves portes. Va comprar una capseta de tabac i es va fumar un cigarret darrere l'altre.

–Un cafè, per favor –va dir una vegada que havia saciat al seu organisme donant-li la dosi de nicotina que precisava.

Aquell cafè tenia gust de decepció. Es va fumar un cigarret, es va prendre un altre cafè i va tornar a fumar. No volia tornar a aquell apartament.

Estava calat fins als ossos per l'Elvira. Però ella ja no pareixia voler les seves abraçades. Ni els seus petons. Ni les seves carícies. L'Elvira pareixia estar apunt d'enterrar-lo.

Una llàgrima va relliscar per la galta de l'Oriol uns segons abans que la seva veu semblés rompre's en la meitat d'una cançó. Però la música va continuar.

Eren les dotze del migdia. L'Oriol no havia pegat ull en tota la nit i encara seguia despert, tombat al llit, sol. L'Elvira havia dormit al sofà. Ella havia entrat diverses vegades a l'habitació per col·locar o recollir roba, però cap dels dos havia amollat ni una paraula.

Va decidir aixecar-se del llit i pegar-se una dutxa. Les idees pareixien haver-se aclarit una mica amb l'aigua freda. En sortir del bany, l'Elvira estava mirant la televisió.

–No tornarem a parlar mai més? –l'Elvira no el va mirar als ulls.

–Pensava que no volies parlar –ell va agafar seient al seu costat.

–Què passa, Elvira?

–No passa res.

–Elvira, per favor... –ella no va respondre, però va apagar la televisió–. Últimament m'evites, les teves mans no cerquen les meves per les nits ni els teus llavis els meus petons –però l'Elvira no estava allà, l'Elvira estava molt d'aquella sala–. Elvira, digue'm què et passa, per favor.

Ella va dirigir la mirada a les seves pròpies mans i va començar a vessar llàgrimes sobre la seva pell. Va aixecar la vista i va mirar als ulls a l'Oriol per primera vegada aquell dia.

–Ja res és el mateix.

–A què et refereixes?

–Crec... Crec que ja no t'estim.

I aquelles paraules van fer que, a pesar de ser juny, es possés a ploure. Però no darrere les finestres, no en els carrers; va començar a ploure a dintre, a l'habitació. I per més que plogués, feia una estona que en els ulls de l'Elvira

havia deixar de brusquejar.

–Des de quan? –ella fugia de la seva mirada.

–No ho sé. Només sé que ha passat i que res és igual que al principi.

–No es pot deixar d'estimar d'un dia per l'altre.

–Oriol, no ha estat d'un dia per l'altre –va fer una llarga pausa. Els dos van romandre callats sense creuar les seves mirades–. Sé que ets tot el que sempre he cercat en una persona, però no t'estim i no puc canviar això –ell no va respondre–. Tu mateix ho vares dir, no? Es deixa d'estimar i no se sap per què es deixa d'estimar.

Molt lluny d'allà, a l'estació de Sants, la cançó acabava amb un trist solo de guitarra. L'Oriol romania inert uns minuts, mirant el sostre de l'estació. Ja havia fosquejat. Va mirar la funda de la seva guitarra, on hi havia tres o quatre euros. Suficient per a un cafè i la tornada a casa. Va guardar la guitarra, va recollir les seves coses i va començar a caminar per l'estació.

Encara tenia a la llengua el gust de decepció d'aquell cafè del matí, però ni rastre del gust de l'últim petó de l'Elvira. Hi ha coses que es rompen i no hi ha volta enrere. A l'Elvira se li havia romput l'amor, potser de tant usar-lo, i a l'Oriol se li havia romput alguna cosa dintre, encara no sabia molt bé el què. Només sabia que a pesar que estava ple de dolor, l'envaïa la calma, la pau. Aquells darrers dies havien estat una punyalada continua. Ningú, mai, havia de tenir la desgràcia d'experimentar el que se sent quan la persona a la qual estimes rebutja un dels teus petons o una de les teves abraçades. Ningú. Ni tan sols l'Hades.

L'Oriol no havia sortit encara de l'estació quan algú li va posar la mà a l'espatlla.

–Perdona que et molesti –era l'home d'americana i corbata que l'havia estat mirant tocar feia una estona–. Tens un minut?

–Sí, és clar –va dir-li l’Oriol mentre continuava caminant–. De què es tracta?

–És que t’he estat observant mentre tocaves i realment m’has fascinat –es va fer un petit silenci–. Tens estil, alguna cosa personal que costa molt trobar en un cantant.

–Vaja, gràcies –l’Oriol es va aturar per continuar escoltant a aquell home–. No és alguna cosa que em diguin molt freqüentment per aquí.

–No hi ha de què –va posar una mà en la butxaca i va treure una targeta.

–El meu nom és Marco Bonelli. Treball com a productor a Elefant Records –va cedir la targeta a l’Oriol–. Ara tinc pressa, he d’agafar un tren i ja he perdut massa temps. Podries telefonar-me demà? M’agradaria escoltar les teves maquetes, si en tens qualcuna, i presentar-te a la discogràfica.

–Vaja... –l’Oriol encara estava intentant d’assimilar les paraules que Marco acabava de dir-li–. Sí, és clar. Demà?

–Demà –va mirar el seu rellotge i va començar a caminar en direcció contrària–. He d’anar-me’n ja. Esper la teva cridada!

L’Oriol es va quedar mirant partir el Marco a tota pressa abans de posar la mirada, de nou, en la targeta del segell discogràfic.

Encara incrèdul, va sortir de l’estació i es va encendre un cigarret abans de posar la vista al cel. A pesar de la contaminació lumínica, allà, enmig d’aquell cel negre, tornava a brillar un estel.

LES ENTRANYES DEL POEMA

2ⁿ premi ex-aequo

Òscar López Roig

pseudònim: Atticus Crow

Buscar...

Buscar i trobar-se a u mateix. Trobar-se i redescobrir-se cada matí en el reflex líquid del café despertí. Endinsar-se en cadascun dels matisos de la seua aroma, diferenciar cadascun dels grans de café que s'unixen en una sola olor de textures color canyella. Notar la tassa escalfar la mà com si ens abrigallara d'un fred extrem. Observar un rastre d'escuma de color coure flotar sobre la superfície del líquid, contrastant amb el color més fosc, més marronenc del café que ja no és gra i que taca les parets del recipient rellicant fins a tornar als braços del fluid mare. Mirar l'abisme movent-se en espiral en remoure el café amb la cullera. Beus, només un glop i és prou per fer-te sacsejar el cervell com un terratrèmol de magnitud 6 en l'escala de Richter. Somou el paladar, el colpeja amb xicotetes pessigolles de baixa intensitat. Tastes una ínfima part de l'univers. Sents el cos alleugerir-se, no et pesen les extremitats, no et pesa el cap, és agradable, però estrany, i això t'atrau. El cos segueix sent humà. Tots els elements químics que el formen continuen intactes. Respira tan suau com el so del vol d'un mussol. Així i tot, l'embolcall humà té l'aparença d'un capoll de papallona en plena metamorfosi. No es mou; tanmateix, hi ha vida a l'interior.

Un cos que ara no et servix per moure't en esta nova realitat, tan sols és un catalitzador. Tastes l'obscuritat que has obtingut del gra per a comprovar que

els sentits estan desperts i el paladar es recrea en una poció còsmica que et conferix la visió del déu Heimdall. Amb l'ull de la ment el que és invisible es fa visible. Potser siga el poder del tercer ull, el sisè sentit. T'endinses cap a un viatge que mai és el mateix. T'acomiaades en silenci del teu cos mentre el café deixa una capa química que enfosquix l'esmalt dental deixant rastres marrons del seu pas. Tot queda contaminat una volta entra en contacte amb tot. En este estat de transició es perceben amb més claredat els sons que es desprenen en descompondre's l'entropia i en tornar a compondre's. S'escolta com la llengua assimila el café i el sentit del gust assaborix el sabor cru que passarà a formar part del cos. La part sobrant es diluirà en una divisió permanent. La rutina de la vida diària que t'envolta perd la consistència que la fa monòtona i la visió, juntament amb els altres sentits, es fon en un negre càlid. És l'instant previ a l'inici, els preparatius necessaris per trencar la fina membrana que separa les realitats.

Prens un altre glop de café, més llarg, més intens per nodrir el motor amb el combustible indispensable per al viatge. Serà curt, només d'uns pocs segons. No obstant açò, per a tu serà com eons comprimits en una llàgrima. El cervell entra en un estat de neurastènia assossegada, sents que no fa falta pensar. Et lledes la mortalla mental que et dificulta veure-hi més enllà d'una trista realitat i t'obris a un món que sembla el mateix, però t'equivoques. Prompte advertixes que no és igual, que ja no estàs en un bar qualsevol prenent café juntament amb la resta de mortals. Ara et trobes vora la mar en una platja d'arena immensa, il·luminada pel sol enrogit del capvespre; prop, la silueta d'una lluna plena es fa cada cop més nítida. La brisa bufa suau i les ones s'alternen entre elles arrapant cada centímetre de costa. És la plenamar. Sense pressa ni pausa segueix el seu camí fins que en un moment donat et banya els peus. Et recrees amb el tacte fresc i carregat de sal de l'aigua, notes la seua carícia i una lleu sensació de llibertat et recorre el cos. En la llunyania distingixes xicotetes embarcacions de vela llatina en direcció a l'horitzó. Un firmament atapeït de barques que es dissolen en aproximar-se a

la fina línia que separa la mar del cel. Prop, una barca sense rem, vela ni timó descansa varada a dues passes fins on arriben les ones, però és qüestió de minuts que el nivell del mar pugui i les ones per fi puguin llepar el regust sec de la castigada fusta de la qual està feta la barca. Explores el teu voltant. Desconcerta comprovar que la platja està rodejada per un enorme penya-segat conferint-li la forma d'un semicercle arenós i no hi ha manera possible d'arribar-hi sense posar en risc la vida. Ets sentit com una illa solitària enmig de l'oceà.

Sorprén veure gàbies d'ocells penjades en la part més alta del penya-segat. Estan completament buides, no hi ha cap rastre de pardal i brillen amb el reflex de l'ocàs. El sol està a punt d'ocultar-se, enfonsant-se en l'horitzó, que va perdent el color foc que prèviament lluia. De sobte una explosió destorba el so calmat que marca el ritme de les ones. Fixes la mirada cap al punt més alt del precipici. Primer un filet i després un riu de lava comença a brollar del cim. La lava en tocar l'arena inicia un ardent pelegrinatge cap a la mar. El seu pas és segur; sense pressa, però sense fre. Al seu pas l'arena es transforma en cristalls formant un bell i fràgil camí que segueix la força del torrent en direcció cap a l'aigua. El riu brama en recerca del seu destí cada cop més proper.

T'apartes, no molt; el just per protegir-te. Sols els vapors que es desprenen de la lava cremen com mil inferns. En entrar en contacte amb el líquid element la lava sofreix una metamorfosi, convertint el magma en crisàlides de terra volcànica, en roques. En el procés un xiulit ressona en l'aire conferint-li més solemnitat a esta meravellosa transformació. Ja és de nit i una enorme lluna plena banya la costa amb un reflex d'argent. La lava llampurneja com el foc d'una llar i forma ombres amorfes en la paret del penya-segat. Es pot distingir la silueta d'un arbre, és l'única ombra que no balla al compàs del moviment de l'abrasador riu. T'acostes a l'arbre d'aspecte majestuós. El tronc és de grans dimensions, però està sec, igual que les "rames". No té

fulles, només queda l'esquelet d'un arbre que antigament hauria sigut un imponent exemplar de roure. El buit on abans naixien tendres fulles ara està ocupat per vistosos ocells engalanats amb una diversitat de colors tan embriagadors que encisen els sentits. Les aus no s'alarmen davant de la teua presència. Cap de les aus et presta la menor atenció mentre les observes de més a prop. Són ocells del paradís vanagloriant-se de la seua bellesa, mostrant amb orgull els diferents colors i formes dels tatuatges que decoren els seus plomatges, però lluir esta gràcia amb tanta supèrbia no té sentit, doncs no té cap mèrit; nasqueren amb este encant. Purs ornaments decoratius. Freturoses de tendresa, de substància que òmpliga els cors. Perfecció superficial amb deficiències internes, animals-objecte exposats com una col·lecció privada d'algun filantrop narcisista exhibides en un indret apartat de la realitat. Els ocells es limiten a presumir les seues esveltes figures, cossos de colors hipnòtics i empallegosos. Tan sols dos s'atreixen a voletejar el penya-segat per desfer-se de les plomes que s'han descolorit pel pas del temps. Llavors del no-res apareixen unes siluetes humanes. Caminen amb parsimònia, recreant-se en cada pas; no van vestides i pareixen absortes, com si una força que no comprenc els posseïra els cossos.

Marxen en processó en direcció al riu de lava, et sents un simple espectador. Ni s'adonen de la teua presència. Conscient del perill tractes d'evitar el que sembla que és, un suïcidi en massa. És inútil. Per cada persona que salves d'un tràgic i penós desenllaç dos aconseguixen entrar dins del riu i les que salves reprenen el camí que les durà a la mort. Totes riuen i aquelles que aturen la marxa et diuen en veu baixa: –Vine amb mi, viu fins al límit. Junts traspassarem la barrera que separa el sentit comú dels desitjos amorfes i els plaers morbosos.

És impossible frenar este despropòsit. Et resignes i et fas a un costat. Una llàgrima aguaita i t'acomiaades en silenci. Persones amb trets d'àngel i somriure de dimoni d'una a una se situen al bell mig del corrent volcànic que amb ritme frenètic sospira d'una manera ardent els vapors calents que

emanen del magma. Roca que en fondre's augmenta de temperatura i en contrast amb la temperatura suau de la platja es desfà en forma de vapor i restes de cendra.

Una de les persones m'acluca l'ull amb complicitat. És sorprenent com mentre la lava la fon amb una passió extrema, fa un gest amb la mà demanant silenci. No calles; crides. Crides desesperadament com si alliberares l'ànima. El crit es convertix en un torrent de sons lliures, dolorosament lliures. Els ocells de belles plomes que descansaven en l'esquelet de l'arbre s'espanten per la intensitat del bram que fa vibrar les parets de la realitat. Fugen aterrides a refugiar-se dins d'unes gàbies situades en el cim del barranc. Una volta dins, l'obertura de la xicoteta presó que els ha permés entrar es tanca màgicament. Totes a l'uníson comencen un trist cant, alhora que fixen els ulls en un horitzó cada cop més fosc. Calles, no saps que acaba de passar. Sense temps de pensar apareixen del mantell que lentament la nit va estenent sobre el dia uns ocells de plomatge negre; profund i brillant, com l'eternitat. Una per una les aus es posen en cadascuna de les "rames". Grallen amb un to neutral, com si conversaren. Són corbs, animals d'intel·ligència esmolada i si se'ls tracta amb respecte, també, són atents. "Cria corbs i et trauran els ulls" és una projecció d'una debilitat humana que sovint servix d'excusa; la traïció. Quan tots els corbs tenen el seu lloc a l'arbre el concert de gralls emmudix. Tots els ocells et claven els ulls, et penetren amb tanta intensitat que notes com l'ànima és sacsejada. Curiosament no és una sensació desagradable. Et recorda les "palmadetes" a l'esquena dels amics. El vent comença a bufar. El seu alè et pessiga el rostre i asseca el rastre humit que la llàgrima ha descrit sobre la galta. S'escolta un enèrgic grall i un imponent corb situat en el cimell del roure alça el vol; dirigeix la mirada cap on t'ubiques. No saps amb quina intenció, però està clar que t'interposes en la seua direcció. A escaig metres desplega les ales i en fixar la mirada descobreixes la nit lligada a les seues plomes. Disminuïx la velocitat, obri el bec i des de l'altura deixa caure unes paraules. En colpejar contra la ment, sonen com una sentència:

—Observa les ombres, no mires el sol. Et cegarà.

Les paraules del corb s'enfonsen en les profunditats del pensament. Cauen dins de l'oceà de la consciència i allí, quietes, vibren. Pulsacions vives que desperten el subconscient, desenterrant-lo, alliberant-lo de la seua presó d'arena i pols que inconscientment l'havien ocultat. Tanques els ulls i un món deixa d'existir. Obris els ulls i naix un nou món. Ets capaç de sentir el batec sord en cada partícula de l'existència. Llavors un so que prové del riu de lava trenca l'encanteri en el qual havies caigut. És un soroll metàl·lic. Similar al que fa una pesada cadena d'esclaus en ser arrossegada pels màrtirs que han signat la seua sentència. Immòbil afines l'oïda per confirmar la teua sospita; és una cadena. A l'altra banda del riu la llum incandescent de la lava deixa entreveure una forma animal. Camina de manera pausada, però ferma, en direcció a un cos estés en l'arena. Des d'esta distància, no saps si el cos pertany a un dels suïcides o estava allí tirat, i, fins este moment no l'havies vist. El que ja es veu amb claredat són les salvatges formes de l'enigmàtica figura. És un enorme llop. El color del seu pelatge és gris platejat. Porta un collar de pell i la corretja que li penja és una pesada cadena d'uns quants metres de llargària; l'arrossega amb el cap ben alt, amb orgull. L'última argolla de la pesada condemna està trencada. Aparentment el grilló ha sigut arrencat. El coll no té pèl a causa de la fricció del collar i es pot observar com està ple de cicatrius i sang seca. Quan l'animal està a escaig centímetres del mort obri la boca fosca i apareixen uns ullals tan esmolats com el fred de la nit i tan blancs com la neu. Mossega amb fúria a l'altura del pit però no engul els trossos de carn, tampoc els mastega. Els escopix amb virulència. No se'ls menja i pareix que busque alguna cosa que està amagada dins del cos. L'estómac de la bèstia és d'una grandària anormal. Ressalta tant que penses que potser és lloba i estiga prenyada. La fera segueix el seu macabre ritual esquarтерant el cadàver anònim. A la distància que et trobes se't fa difícil distingir què és el que busca. T'esforces per veure-ho millor i prompte te n'adones que el mort no té cor. L'animal, en comprovar-ho, deixa de

mossegar i resta quiet observant el buit que abans ocupava el tòrax. El cos mort, curiosament, no sagna. Els corbs grallen i una sensació de vertigen t'aclapara. La bèstia clava els ulls en els teus. No els pots apartar dels seus. La salvatge mirada de l'animal t'ha atrapat en la seua teranyina de colors nocturns. T'oprimix un sentiment d'impotència, et sents insignificant igual com una formiga a punt de ser esclafada per la bota d'un humà.

—On està l'ànima?

En sentir pronunciar la paraula "ànima" un dolor intens et recorre el cos. És com si t'esbudellaren de dins cap a fora i, des de dins, una vida, un nou ésser, lluitara per eixir d'una presó de carn que el té empresonat. Eixa presó eres tu, i ho saps. L'interior s'havia convertit en un espai buit que la mediocritat del no-res anava posseint sense cap resistència; has estat ocupat cercant la pregunta, quan la resposta eres tu. Ara n'eres conscient; fins i tot, el buit és ple. El no-res és no voler formar-ne part. No ser partícip de la dansa espiral. Buit i plenitud en sincronia. La calma i el moviment arrossegats per l'univers com una fulla seca en mans del vent de la tardor. Et refàs del dolor, no et vols rendir. Has deixat de ser el centre d'atenció de l'animal. No li tens por; si de cas una ínfima part de la que tenies abans. Observes al llop moure's de manera erràtica i amb convulsions. Te n'adones del fet que l'estómac de la fera sembla tindre vida pròpia. L'animal, sense deixar de moure's, traça en l'arena un cercle; se situa enfront de la lluna i udola amb una força esgarrifadora. Obliga tant les cordes vocals que l'udol es fa més ronc i lleig. Ho fa unes quantes vegades més i cada cop amb més intensitat. Finalment, abaixa el cap i, acompanyat d'un so visceral i humit, vomita dos cossets que a primera vista no aconsegueixes esbrinar de què pot tractar-se. Són dues figures nues de la mateixa mida. Són bessons. Un nen i una nena. Miraculosament estan vius, es belluguen amb ràpids moviments, intenten posar-se drets mentre et quedes atònit davant la visió.

Quan aconsegueixen alçar-se els dos ho fan junts, agafats de la mà. Per l'alçada no deuen passar dels cinc anys. El llop es deixa caure sobre l'arena, exhaust per l'esforç; respirar li resulta dificultós. Les dues personetes

s'apropen a la bèstia. Ho fan amb una normalitat quasi familiar. Li rodegen l'enorme coll cadascun d'un costat, l'estrenyen amb suavitat sense fer-li cap mal. L'acaronen amb amor, li besen l'espés pelatge, li xiuxiuegen paraules al cau de l'orella, li fan gràcies i finalment s'acomiaten d'ell amb respecte, per, a continuació, els dos, sincronitzadament, fixar les seues mirades amb la teua. Quatre ulls tendres com la mar en calma. Tanmateix, s'observa la perduda de part de la seua innocència reluir de manera intermitent en les profunditats de les pupil·les. Els dos a la vegada senyalen la mar; en la mar, la imatge d'una lluna plena onejava per l'efecte de les ones. Els dos, a l'uníson, pronuncien unes paraules que no dubten, sinó que afirmen contundentment:

—Busca en les profunditats.

—Del bosc —diu el llop entre sospir i sospir.

—De l'oceà —afegixen els bessons.

Després, els dos germans s'agafen de la mà i caminen en direcció a la barca que descansava oblidada en la platja. Una barca sense rem, ni vela, ni tampoc timó i la intenció dels bessons és fer-se a la mar amb ella. No tarden molt a pujar-hi i allunyar-se rumb a l'horitzó. El llop continua viu i sembla recuperar l'alé per moments. Provenint de l'oceà profund, un cant invisible comença a sonar fent vibrar sinuosament les membranes de la realitat, envoltant-te els sentits. Et posseïx. Et captiva de tal manera que necessites conèixer la seua procedència. La font d'on emana la veu. Ja no penses, no hi sents, no en formes part. Perquè ara n'eres part. Camines cap al mar en recerca de tu. Deixes enrere l'imponent roure i els negres corbs que, agitats, grallen alegrement en senyal de comiat. Per l'altra vora del riu de lava t'acompanya el llop que ja s'ha recuperat de l'esforç i et mira confiat; com ho faria un amic. No es mostra amenaçant. Els bessons fa estona que no s'albiren per cap costat. En el rostre de l'animal es dibuixa un estrany somriure de llop que amb un gest de complicitat et desitja bon viatge. Li respons amb un "fins després".

L'aigua t'aplega fins al turmell. Està decidit. T'endinses. Res et preocupa, res et destorba. Eres camí dins d'un camí. T'endinses més, fins que ja no queda cap part de tu fora del líquid element. T'endinses molt més. Llavors una forta sensació de lassitud s'apodera de tu. Lentament i mogut per un subconscient que es manifesta en estos instants ordenes el teu cos perquè se situe en postura fetal. Pots respirar sota l'aigua perquè no és aigua i estàs envoltat per una espècie de cavitat amniòtica. Les parets són transparents. Observes a través d'ells galàxies en moviment, estrelles de neutrons emetent pulsacions, nebuloses rodejades per cúmuls de gasos de color púrpura, forats negres que esgarren el teixit espai-temps i deixen al descobert respostes a més preguntes. El temps concreta les formes, l'espai les ubica. Et sents com una creació experimentant la sensació de ser observada per ella mateixa. Entens que estàs i eres simplement perquè s'han donat les circumstàncies idònies, i tu n'ets el resultat. Una vibració fa tremolar les parets de la bossa amniòtica. De sobte, tot es precipita en un remolí gravitacional, en un ball caòtic cap a l'abisme. Et pensaves que tu exercies esta força d'atracció, que tot dansava al teu voltant; però no és així. És perquè restaves quiet que veies la dansa com a espectador; fins que vas decidir formar part de la dansa obscura, una altra volta. La gran espiral s'apodera de tu una vegada més. Som com la flor del cirerer. Un univers bell, ple de miracles, intens i violentament cru; i amarg com el plor del nen que no troba la mare. Per sort, no sempre és així.

–Vols sucre? –em pregunta una veu en to amistós–. He vist que et prenies el café i feies carasses i com que no tenies sucre he pensat a oferir-te'n. A mi m'agrada amb el toc just de dolçor i sempre me'n sobra la meitat.

–S'agraïx –estires el braç per agafar la borsa de sucre mentre continues dient–. La veritat és que serà millor. De fet, també m'agrada el café amb la justa mesura de dolçor, que en assaborir-lo deixa un filet d'amargor. Llavors el deixa reposar en el paladar i m'imagino que la vida té este gust.

–Ah, sí? És interessant. Aleshores, de què t'imagines que fa gust el café quan

no et poses el sucre? Com és el cas...

Somrius i respons: –Si no tens cap inconvenient, demà, em pots convidar a un cafè i t’ho explique amb tots els detalls perquè cada dia té un sabor diferent.

CATEGORIA JUVENIL

S'hi presentaren 98 narracions. El jurat va estar format per Pau Arévalo Domínguez i el personal del Servei d'Assessorament Lingüístic municipal.

ÍNDEX

SEGUINT LES SEVES PASSES

Nahia Pfoertzsch Junguito

2ⁿ ESO A

LA LLUM DE L'ALBA

Agustina Ares Carmona

2n ESO D

JO, ASAD

Miquel Àngel Barceló Orpí

3r ESO

EL TEU RECORD

Maria Mir Rojas

Pseudònim: Vent Salat

1r Batxiller

RECLUSA REALITAT

Jofre Martínez Pérez

2n Batxiller

SEGUINT LES SEVES PASSES

Nahia Pfoertzsch Junguito

2ⁿ ESO A

Un moment fosc. El típic quan recordes qualche cosa de fa molt de temps; tant que no saps ni on ets. Al fons, molt allunyat, es veu la figura d'un home parlant. T'hi apropes encara que no saps qui és ni què et farà, però sents curiositat. L'home et saluda amb un somriure càlid mirant-te als ulls. Els seus ulls són d'un verd maragda difícils d'oblidar, que penetren el teu subconscient i fan que mantenguis el seu record present. L'home t'agafa i et llença enlaire, cosa que et fa riure i passar-t'ho bé. En un tres i no res tornes a estar a les fosques. Tornes a obrir els ulls, els quals desborden unes llàgrimes impossibles d'aturar. La teva vista s'aclareix una mica i veus el mateix home d'abans. "Sigues forta, no deixis que res et faci mal", diu. Els seus ulls ja no diuen res, es troben morts, sense sentiment, rodejats d'un gran toll vermell...

Em desperto sobresaltada mirant al voltant de la meva habitació. Una altra vegada aquell somni... Potser sigui millor dir-ne malson. Em miro en el mirall, els meus ulls verds maragda s'imposen sobre aquell reflex d'una nina dèbil, de cabells marró xocolata despentinats. El meu nom és Madison i tinc setze anys.

Vaig al bany i em llevo el pijama. Em fic dins la dutxa i obro l'aixeta. Encara que l'aigua està freda, deixo que aquesta caigui damunt jo, mullant-me el cos completament. Dins la dutxa penso en el malson que acabava de tenir. Tot era molt realista, però encara no entenc res. Qui deu ser aquell home? Per què estava el cos en terra enrevoltat de sang? Tot era molt confús. Surto de la dutxa i em vestesc amb una camiseta negra de tirants i una de blanca, de coll baix pel damunt, amb uns texans ajustats i unes esportives *Adidas* blanques. Baixo a la sala d'estar a veure si ma mare o el meu germà s'han aixecat o he

d'agafar una poma un altre pic. No escolto res, fet que em fa suposar que no hi ha ningú. Vaig a la cuina i, efectivament, no hi ha una ànima aixecada dins aquella cuina. No hi ha més remei, agafo la poma i la netejo un poc davall l'aixeta abans de passar-li un tros de paper assecant-la. Encenc la televisió i m'assec al sofà.

–Bon dia, Maddy –diu el meu germa apropant-se a mi.

–Bon dia, Max.

No m'agrada mirar-lo als ulls. Els té d'un color marró vermellejat i em fan por. Són com els ulls de la mare, encara que ella no els té tan vermells. Sóc l'única a ca nostra que té els ulls verds. Ma mare diu que són com els del pare. No el record gaire bé. Quan ho intent, només en veig una imatge borrosa. No té massa claredat corn per reconèixer-lo bé.

–Què hi ha per berenar? –em demana.

–No res, jo he agafat una poma.

–Menges poc.

–I tu massa.

Deixa fugir un sospir i se'n va a la cuina. Escolto el gas encès i comença a arribar una oloreta d'ous amb bacon que aixeca la gana de qualsevol, encara que jo estic a punt de vomitar. Per aquesta mateixa raó, agafo la meva motxilla i surto de casa a trompicons. El meu estómac ja en tenia prou amb la poma d'abans. Vaig de camí a l'institut escoltant música amb els meus audiòfons. El meu grup preferit és un de *post-hardcore* anomenat *Sleeping With Sirens*. Quan arribo a l'institut, el meu amic Lucas m'espera a l'entrada i quan em localitza amb la vista aixeca una mà per saludar-me. Jo m'aprop.

–Bon dia, Lucas –li dic somrient.

–Bon dia, Maddy. Que has fet els deures? –em pregunta.

No me'n vaig recordar de fer-los. I per si no era ja bastant, eren de literatura. Aqueixa professora estava amargada i si no li donaves els deures fets, s'empipava d'una manera que podies veure les estrelles. El pitjor era que la teníem una hora abans del pati... Estava acabada. Ja em veia a convivència amb un carnet menys, com li va passar a un company, només per demanar un poc de corrector mentre ella dictava... Quan toca la classe de literatura,

nosaltres som fora perquè hem tengut educació física. Entrem a classe a la mateixa vegada que la professora. A jo em pega un calfred en passar pel seu costat. Aquella dona esgarrija. Ens asseim als nostres llocs i ella comença a passar els deures.

–Madison Fox? –em crida, per veure si he fet els deures.

–Jo... –començ a dir mentre ella em mira sospitosa.

Sobtadament, la porta s'obre amb força i entren dos homes corpulents vestits de negre a la classe acompanyats de la senyora Valley, de consergeria.

–Madison?

Jo m'aixec en escoltar el meu nom, com si de sobte un àngel vingués del cel mateix a cercar-me. –Sí?

Me'n vaig amb la Sra. Valley i els dos homes cap a fora. No sé qui són però me n'han salvat d'una de forta.

–Senyoreta Fox? –diu un dels homes.

–Sí, sóc jo. Passa qualque cosa?

–Necessitam parlar amb vostè.

Jo simplement dic que sí amb el cap i mos dirigim cap fora de l'institut. Pareixia que la policia havia vingut a cercar-me per treure'm de la presó. Ironia, no?

Pujam a un cotxe negre i arranquen el cotxe cap a Déu sap on.

–On anam? –els deman.

No contesten i això no m'agrada. Mir les portes i em puc fixar que no estan bloquejades. Escapatòria. Obro la porta ràpidament i salto fora del cotxe en marxa. Em faig unes ferides a les cames i a les espatlles, però no m'importa; m'aixec d'en terra. Corro el més ràpid que puc, però un home surt del cotxe corrents darrere meu i va més ràpid. M'encalça i jo, sense saber ben bé per què, li dono un cop de puny a la mandíbula i el faig caure; i en mirar darrere meu veig l'altre home amb una pistola Taser i dispara, ferint-me a les costelles i caic a terra, fent que tot el que vegi sigui el color negre.

Obro els ulls i estic fermada a una cadira dins una sala blanca moblada per una taula, una cadira, el marc d'un quadre estrany... negre. Un home està

assegut a la cadira davant meu, darrere la taula llarga. Estic mig beneita per la corrent de la pistola elèctrica, però aconseguisc parlar.

–Què és això? –dic, encara un poc adormida.

L'home em mira i somriu.

–T'has despertat –diu–. Jo sóc en John, el cap de la CNI.

El mir encara beneita i ric un poc.

–És conya? –li deman.

Ell diu que no, amb el cap somrient.

–Ets na Madison Fox, oi?

–Sí, per què?

–El teu pare es deia Tyler Fox?

–Sí... –que em parlin del meu pare encara em fa mal. Ell somriu mirant-me curiós. No sé què esta pensant però no m'agrada un pèl.

–Doncs a partir d'avui treballes amb nosaltres.

M'espanto en escoltar aquella frase. Treballar amb ells? Amb la policia? La CNI? Això no podia estar passant-me a mi. No me crec res del que diu, segur que estic en un somni o malson, jo què sé. M'aixeco tan ràpid com puc, però uns homes que em veien les intencions, s'interposen al meu camí. Miro un altre pic John sense saber què dir-li.

–Moriré? –li deman.

–Només si tu vols morir –contesta.

–Per què jo?

–Ets la filla del cap que hi havia abans que jo. Descartant el teu germà, que ja treballa per a nosaltres, tu ets la més indicada per treballar aquí.

–Espera. El meu germà ja treballa aquí?

–És clar. Ell ja ha fet 16 anys fa temps, oi?

Ara ho entenia tot, més o manco. Quan fèiem els setze anys se suposava que havíem de començar a treballar.

–Quan he de començar?

–Demà serà el teu primer dia.

Dic que sí amb el cap i surto de l'oficina acompanyada pels dos homes forts que em varen dur cap a aquest edifici. Ara em sento malament pel que vaig

fer... Però encara així els tenc ràbia per haver-me duit aquí. Si faig aquest treball, podria morir.

Em duen cap a casa i baixo del cotxe. Quan ja hi som entro i vaig a l'habitació del meu germà.

–Max! Obre la porta, ja! –dic donant cops a la seva porta. S'escolta com s'aixeca del llit indignat i m'obre la porta.

–Què vols?

–Per què no m'has dit el tema del pare amb la policia? Tu ja treballes per a ells, oi?

M'agafa del braç i em fica dins la seva habitació ràpidament.

–No parlis d'això quan la mare és a casa. Ella no ho ha de saber res d'aquest tema, entesos?

Dic que sí amb el cap per la seva reacció. No ho entenc.

–La mare no sap res que el pare era un agent important de la policia, i tampoc ha de saber res.

–Sí...

Max sospira i em mira als ulls. M'esgarripen molt, així que miro cap a un altre costat.

–Demà no aniràs a l'institut, estarem practicant per a que estiguis preparada per començar el treball. Suposo que el primer treball que et donaran no serà gens difícil, encara que siguis una de les possibles agents més ""importants"" –fa cometes amb els dits.

Li faig mala cara, ell ho entén i deixa de parlar d'aqueixa forma.

–Bé, ara vés-te'n a dormir, ho necessitaràs per demà.

–Està bé, ho intentaré –surto de l'habitació del meu germà i me'n vaig a la meua.

M'estiro al meu llit i tanco els ulls. Encara que pareix que estic tranquil·la, el meu cap té massa informació per processar i no pot descansar. M'aixec del meu llit i mir l'hora. Són les dotze. La mare ja estarà dormint tranquil·lament, així que baixo a la sala d'estar. Agafo la llanterna i les claus de les golfes. Pujo les escales i entro. No sé cert què és el que vull trobar, però simplement cerco detingudament. Obro unes caixes i encenc la llanterna. Em tiro mitja hora

cercant fins que trobo un quadern vell. Pareix un dietari. L'obro i puc llegir el nombre del meu pare amb una lletra molt comprensible i clara, neta encara que el quadern tengui els seus anys. Vaig a la meva habitació després de deixar les claus i m'estiro al meu llit. Encenc la petita llum a la taula del meu costat i obro la llibreta. Començo a llegir i em dono compte que era de veritat, el meu pare era un dels caps de la CNI, i era molt bo en les seves missions. Els meus ulls a poc a poc van tancant-se i caic dormida.

–Maddy, va. Desperta! –puc sentir la veu de la meva mare.

Obro els ulls a poc a poc i la mir dormida.

–Què passa, mare?

–El teu germa t'està esperant. Va, que fareu tard.

Dic que sí amb el cap i m'aixec mentre la mare surt de la meva habitació. Mentre em vestesc vaig pensant en el que vaig llegir al dietari. Parlava d'un tal Louis Mestres. El meu pare l'investigava. Era un cap de la màfia italiana que estava ficat en diversos casos d'assassinat i contraban, tant d'armes com de drogues. El dietari s'acaba quan el meu pare escriu que l'anava a capturar... això em dona moltes coses per pensar que no m'agradaria admetre.

En quant acabo de vestir-me, el meu germà entra a l'habitació i em mira.

–Llesta? –demana.

–Sí, anem.

Sortim de casa sense que la mare digui res i el meu germà puja al cotxe. Després pujo jo. Anam per una carretera per on no hi ha ningú i el meu germà s'atura en un descampat. Baixam tots dos i mir al meu voltant sense saber ben bé què és el que feim allà.

–Aquí practicarem, no hi ha ningú i és un lloc descampat, però prop hi ha llocs per practicar el camuflatge –em mira–. Esper que estiguis preparada, no sera fàcil.

–Estic preparada, germà.

Han passat dos setmanes des que el meu germà m'ajuda a practicar amb armes, combats cos a cos i camuflatge entre altres coses. Avui és l'últim dia

d'entrenament i és de nit. Som de camí al port. Quan arribam, baixam tots dos.

–Bé, Maddy, avui, com ja saps, és l'últim dia d'entrenament de moment. Ja has fet diverses missions encomanades pel John de dificultat mitjana i avui és, per dir-ho de qualque forma, el dia del teu examen. Aquesta nit, en una hora més o manco, arribarà un vaixell carregat de drogues per una màfia que existeix des de fa ben poc, però això no significa que siguin inofensius, només significa que són pocs, entesos?

–Sí.

–Bé, doncs, ens veurem quan acabis –puja al cotxe i se'n va–.

Jo mir als meus voltants i trobo la meva motxilla. Poso unes pistoles a la lliga que duc, un poc més baixa dels meus calçons curts negres. Com prest es farà fosc, em poso les lentilles per veure-hi a la nit i també agafo el petit ganivet guardant-lo al meu cinturó. També em poso uns guants que em permeten treure unes dagues del seu interior donant un petit cop amb el canell. Pujo d'un bot a un dels contenidors de vaixell que hi ha a prop i espero tranquil·lament. Després d'uns minuts, escolto un renou i m'aferro a terra i, com si fos una serp, em refrec fins arribar a veure als criminals. Agafo els prismàtics i puc observar que, efectivament, són ells, ja que estan agafant unes capsas plenes d'armes i drogues. Guardo els prismàtics i mir als voltants després de baixar del contenidor. Puc observar que més o manco hi ha un total de sis persones armades amb pistoles, i altres cinc només per revisar el carregament. Penso un moment i entro en moviment. Primer, agafo un dels homes que es troba més a prop i li don un cop de puny a l'ull seguit d'un cop de peu a les costelles. Un dels seus companys armats l'escolta cridar pel dolor i jo m'amag darrere d'un cotxe. Quan l'home està d'esquena a mi, m'aixec corrents i li don un cop a un lloc a prop del coll, deixant-lo inconscient. Encara que un pareix que ha escoltat qualque cosa, està massa mort de por com per revisar. Segurament és el membre més recent i és el seu primer dia. Els altres homes em veuen i m'envolten. Mentre lluito contra ells, puc imaginar com el meu pare lluitava quan era agent. Sincronitzo els meus cops amb els seus i

m'imagín lluitant a la seva vora. Quan em vull donar compte, els homes estan al terra inconscients i jo amb una ferida o dos. Per l'auricular que duc a l'orella dreta, puc escoltar una veu; és el meu germa dient: –No tenc ni idea de com has fet això... però ho has aconseguit... Enhorabona, germaneta!

Somric en escoltar aquella última paraula. Feia temps que no em deia així.

–GERMANA! –crida.

Obro molt els ulls en escoltar el seu crit d'ajuda. –Max?! –el crit.

No contesta i això em preocupa. Agafo una moto dels criminals, potser que sigui robada, però això no m'importa ara el més mínim. La poso en marxa i vaig cap a la seu de la CNI, on se suposa que està el meu germà. Quan hi arrib veig uns camions negres aparcats a mala manera a l'entrada. Deixo la moto i entro corrents. Veig que tot està ple d'homes inconscients amb les seves armes preparats per disparar, però envoltats de sang. M'esgarriro en veure-ho tot igual i pujo les escales botant enmig d'elles fins arribar a la planta d'informació, on se suposa que està el meu germà, però no trobo res diferent del que hi havia a la planta baixa. Pujo a l'última planta, a la sala del John. Quan entro, veig la cadira donant l'esquena, i el John, reposant a la paret inconscient, amb diverses ferides. El meu germà es troba davant de la taula amb una tela a la boca i amb ferides pel cos.

–Germà! –m'hi vaig a apropar quan de sobte, ell intenta dir qualche cosa i tot es torna fosc.

Puc veure una figura llunyana i borrosa que a poc a poc s'hi va apropant, com en els meus somnis... –Pare! –crit.

La figura del meu pare es veu clara i completa i començo a plorar de la felicitat i l'emoció. No sóc jo de petita, com recordava la seva mort, quan jo tenia quasi quatre anys. El meu pare m'abraça amb una calidesa que fa que plori encara més. No sé què és aquest sentiment, però em dóna moltes forces.

–Tingues sort, Maddy, i sigues valenta. Sé que tu ets capaç de fer-ho!

De sobte, començ a recuperar la visió i veig un home vestit d'etiqueta de color blanc i amb un barret de copa. Té els ulls blaus i els cabells negres. Serà de l'edat de la meva mare, potser.

–Bon dia, Maddy –somriu.

El mir amb la millor cara de fàstic que pue posar.

–Guapa com la seva mare, tossuda com el seu pare.

Mir al meu voltant i puc observar que estic lligada a una cadira; i lligada a una altra es troba el meu germà.

–Maddy! Estàs bé? –diu.

–Sí, i tu? Que et trobes bé? –li deman preocupada.

–Va, deixau de jugar a les famílies, que em fa fàstic –diu l'home.

–Tu qui ets?! –li dic, mirant-lo.

L'home fa un somriure.

–Louis Mestres, Maddy –somriu encara més–. Sí, sóc l'home que va assassinar el teu pare, petitona.

Tenso la mandíbula mirant-lo amb fàstic. El meu germà em fa un cop a la mà per a que m'oblidi de fer qualsevol beneitura.

–No deixeu que se'n vagin d'aquí –diu en Louis, mentre surt de la sala.

Quan és fora i estam tots sols el meu germà a dins, deixo sortir un petit crit d'indignació. El meu germà baixa el cap i jo miro a un altre costat. M'estic pensant fins que obro els ulls en recordar els meus guants. Pego un petit cop amb el canell i surten les dagues, amb les quals vaig tallant la corda. Quan ens he deslligat, guardo les dagues i miro el meu germà. Ell diu que sí amb el cap i sortim de la sala donant un cop de peu a la ferradura. Deixam inconscients els guardes i sortim corrents cap a la sala d'en John, esquivant tots els guàrdies, disparant o donant-los un cop de puny o, en la meva situació, amb les dagues dels guants. Arribam a la sala d'en John i en Louis està assegut a la cadira, com si fos el cap de la CNI.

–M'ho imaginava –diu somrient–. Sou igual o "inclús" més bons que el vostre pare.

Mir el meu germà i tots dos anam corrents, decidits, cap a en Louis, qui s'aixeca i donant un bot ens esquiva. El meu germà hi va corrents d'una manera que no el puc seguir amb els ulls i pega un cop de peu a en Louis a les costelles, però ell li agafa el peu i el fa caure. Jo hi vaig corrents, faig sortir les dagues i li pego diversos cops, encara que ell els atura amb els seus braços o esquivant-los, fent moviments ràpids. Ell intenta fer-me caure posant-me el

peu pel mig dels meus, però jo dono un bot i li faig una ferida a l'ull amb una daga. Ell pega un crit de dolor i el meu germà li pega un cop de puny al costat del cap. Jo agafo la pistola i apunt al seu cap. –Dispara –diu Louis, somrient però dolorit–. No sera tan fácil com creus –tenso la mandíbula.

–Tu el vares assassinar i no crec que a tu ningú et trobi a faltar.

Disparo directament al seu cap i mor a l'instant. Miro el meu germà, que té els ulls ben oberts. Hi vaig corrents i li faig una abraçada forta, igual que ell a mi.

–Has estat valenta, el pare estaria orgullós.

–Simplement no volia perdre ningú més, ni morir.

–M'encanta com la meva germaneta és tan sincera –somriu i m'acaricia el cap–. Va, baixem, la policia i l'ambulancia han arribat.

Des d'aquell dia, en John va donar el càrrec de director al meu germà i jo... Doncs jo sóc una agent més, encara que, com no, amb els meus privilegis. El treball és clar que és més complicat, però m'agrada, perquè puc protegir la gent que m'importa, i sentir-me'n orgullosa. M'agrada perquè em sento bé amb mi mateixa, i sento com si a la vora meva hi hagués el meu pare, protegint-me, després d'haver seguit les seves passes. No aturaré el camí, seguiré tant com pugui.

LA LLUM DE L'ALBA

Agustina Ares Carmona

2n ESO D

Afectats per la post-guerra, a ca meva passàvem molta fam. Érem cinc persones a la mateixa casa: la mare; la meva germana petita: la Bàrbara; l'avi Josep; l'àvia Maria i jo. Tots vivíem amb el sou de l'avi que, el pobre, patia de l'esquena des de feia molts d'anys.

El nostre estil de vida era com el de la majoria de la classe mitjana-baixa; el menjar i recursos justs per sobreviure. Per això, la mare va decidir enviar-nos a Mallorca a passar l'estiu, perquè al sud de la península Ibèrica feia molta calor. Ara suposo que us demanareu: I per què a Mallorca? Doncs bé, per la senzilla raó que allà hi teníem l'oncle Joan, el germà major de la mare, al qual només havíem vist dos o tres pics la meva germana i jo i, a més, allà on vivia no es passava tanta calor, ja que teníem ben a prop la mar.

Dit i fet! L'endemà al matí anàrem cap a l'aeròdrom per partir cap a Mallorca. En aquell temps, poder viatjar en avioneta era un luxe del qual molt pocs podien gaudir, però la mare tenia un bon amic que en tenia una i va fer-nos el favor de dur-nos cap allà. La Bàrbara i jo mai havíem viatjat. Per això, com és normal, estàvem un poc nerviosos.

Amb el temps que es tarda a mirar a un costat ja érem per damunt els núvols. Només la sensació de quan enlairàvem ja era una cosa increïble i molt difícil de descriure amb paraules, però encara era més meravellós veure les persones tan petites des d'allà dalt i sentir-te com un ocell. La meva germana va passar tot el camí aferrada a la finestra mirant per avall i jo, sincerament, també.

Després d'un aterratge un poc mogut, ja érem a Mallorca. No havia canviat molt del darrer pic que hi vàrem anar, i ja feia uns quants anys. La veritat és que no me'n recordava d'on vivia exactament l'oncle, ni de com era ca seva; l'únic que sabia era que feia dues setmanes havia fet 64 anys. En Manel, l'amic de la mare que ens havia duit a Mallorca, sabia on vivia, perquè ja

havia duit altres vegades a la mare, i ens va acompanyar fins allà. Pel camí vaig observar que es tractava d'un petit poble de costa on tothom es coneixia i també pràcticament tots vivien de la pesca i l'agricultura.

Passàrem per una plaça plena de colomets i gent que passejava malgrat la intensa llum i calentor del sol. En Manel es va desviar per un carril que arribava a una petita casa blanca que pareixia un poc fantasmagòrica pel pas dels anys. Estava envoltada per un porxo, on descansava un home amb un capell de llata. Vaig suposar que aquella seria la casa de l'oncle Joan i aquell home seria ell esperant la nostra arribada impacientment.

Un pic érem a la casa ens vàrem instal·lar a les habitacions. Des de la finestra del que seria la meva habitació durant aquells tres mesos d'estiu es podia veure una platja d'arena blanca i aigua turquesa. La primera impressió que vaig tenir de l'oncle Joan era d'un home deixat i tranquil, el qual només tenia dues mudes de calçons i com a molt quatre camises, sense oblidar- nos del seu capell de llata. Però va resultar tot el contrari; era un home actiu al qual li encantava la pesca i era molt divertit, sempre feia bromes.

Les tres primeres setmanes de juny varen ser molt relaxades. Cada dematí, abans que sortís el sol, anava a córrer pel poble i seguidament per la platja, i allà em quedava a descansar per poder contemplar l'alba. Però hi havia alguna cosa sospitosa en aquella platja. No tenia clar si era la tranquil·litat absoluta d'aquelles hores del matí, o bé l'enyorança que em venia a estones cap a la mare i els avis.

Un matí va ser diferent. Quan esperava recolzat contra una roca la sortida del sol, em vaig fixar que a l'arena es dibuixaven petits i perfilats peus. El camí començava a la mar i arribava fins a una barca blava amb un escrit que deia: *La felicitat no es pot escriure*. Em vaig aixecar i vaig seguir aquell camí de petjades, i quan estava a punt de mirar darrere la barca, em va enlluernar un raig de sol i per uns minuts vaig quedar hipnotitzat. De sobte, una veueta

fràgil i divertida em cridava des de lluny. Vaig aixecar la vista i era la Bàrbara, que em cridava des de l'inici de la platja. Fora pensar-m'ho vaig emprendre camí cap on es trobava la meva insuportable germaneta.

Aquell matí vaig demanar a l'oncle què hi havia més enllà de la platja, i ell em va contar que hi havia una casa de pescadors i que la gent contava una terrible llegenda sobre aquella casa.

«Un pic un turista francès va arribar a Mallorca a passar l'estiu i en aquesta mateixa platja se'l va veure per darrera vegada; mai més es va tornar saber res d'ell. Gent que aquell dia estava allà conta que va partir camí cap a la casa de pescadors, hipnotitzat per una bella dama de cabells d'or i pell de porcellana –em va explicar l'oncle Joan–. Altra gent diu que cada matí en sortir el sol es passeja en barca per la platja. Però ara, sincerament, Miquel, són pures xafarderies de dones –em va dir–. Segurament aquell francès no va poder aguantar el sol i va partir camí a França».

Vaig passar tot el capvespre al porxo mirant l'horitzó, pensant en aquella llegenda i el que em va passar a la platja.

Aquell vespre va refredar un poc i va ser més fàcil el poder dormir, o això pensava abans de veure com na Bàrbara obria la porta per dir-me que havia tingut un malson i va demanar-me si podia dormir amb mi. Em vaig desvetllar i ben decidit vaig observar per la finestra. En aquell moment no sé si seria la son que duia al damunt o va ocórrer de veres. Vaig veure com a la llum de la lluna dibuixava una silueta a la vorera de la mar i a poc a poc es perdia entre les petites onades de la mar.

L'endemà, com cada matí, vaig partir a córrer, i vaig tornar a veure les petjades a la sorra, però aquesta vegada no acabaven a la barca, seguien molt més a lluny. Ple d'intriga vaig decidir seguir el camí de petjades. Al fons vaig reconèixer un petit conjunt d'arbres, el qual no em va fer molt bona

espina. Vaig travessar-los i just darrere d'ells s'amagava una casa blanca amb finestres blaves. Unes flors molt maques decoraven el seu exterior, juntament amb molts de mobles de jardí, fets amb fusta de pi blanc. Vaig voltejar la casa i una finestra oberta va cridar la meva atenció. Sense resistir-me vaig pegar una ullada a l'interior de la casa. Era una llar molt ordenada, acollidora, lluminosa i, per suposat, seguríssim que estava habitada. En una de les parets hi havia un antic rellotge que marcava una hora que jo no esperava, s'havia fet molt tard. De sobte vaig girar-me, vaig partir cap a casa de l'oncle, però un gran ca va començar a lladrar-me i, és clar, vaig començar a córrer i no vaig aturar fins que vaig estar assegut a taula per dinar.

En arribar l'oncle em va demanar on era i jo li vaig dir una petita mentida, ja que sabia que no li faria gens de gràcia que anés a la casa dels pescadors. Em vaig girar un moment de la cadira i vaig veure una dona de l'edat de l'oncle.

–Bàrbara, Miquel, us vull presentar na Francina, una agradable senyora que ha estat part de la meva família aquí, a Mallorca –la va presentar l'oncle–. Va ser una menjada tranquil·la, en la qual tots quatre xerràrem durant hores.

Vaig anar a dormir prest, però no podia tancar els ulls. Per això vaig decidir anar a fer una volta per la platja. Era tard i hi havia lluna plena. De cop i volta vaig veure com una jove sortia de la mar i s'eixugava amb una tovallola. Ràpidament em vaig amagar darrere una roca, però no va servir de res. Ella se'n va adonar que algú l'observava; i no anava equivocada. Em va saber greu i vaig decidir sortir:

–Perdona, és que passejava per aquí i no he pogut evitar mirar-te –vaig dir una mica avergonyit.

–No passis pena, jo ja me n'anava –em va respondre sense cap tipus de preocupació.

Era una al·lota que pareixia de la meva edat, amb els cabells llargs com si fossin fils d'or, amb un cara molt dolça i pareixia fràgil.

–Em diuen Laia, i a tu? Tens cara de anomenar-te Miquel, pot ser? –em va dir sarcàsticament.

–Com saps el meu nom? –li vaig dir sorprès.

–Jo sé tot el que succeeix i qui trepitja aquesta platja.

–No, ara de veritat. Com ho has sabut?

–No és cap broma. Ho dic de bon de veres.

–Bé, doncs, què te pareix si anam a fer una volta per la platja?

–Perfecte.

Vàrem estar xerrant devers dues hores fins que finalment na Laia va dir:

–Demà ens veiem aquí en sortir el sol?

El temps passava molt aviat al costat de la Laia; després d'aquella nit tot va canviar.

Quedàvem tots els vespres a passejar i banyar-nos a la platja; també ens vèiem per veure l'alba. Era una sensació molt estranya, màgica, especial, nova... crec que vaig començar a estimar la Laia com més que una amiga.

Un matí, sense esperar-m'ho, na Laia em va dir si volia anar a visitar casa seva i jo, encantat, li vaig dir que sí. Vàrem anar de punta a punta de la platja i vàrem arribar fins a la casa blanca que, setmanes abans, havia descobert. Va resultar que la suposada caseta per a pescadors era la llar on vivia na Laia amb la seva família.

Ella va obrir la porta i em va convidar a passar. Vaig quedar-me mirant al meu voltant i, just girar la cara, vaig veure com na Laia preparava un poc de llimonada ben fresca.

Ens vàrem asseure i no vaig poder aguantar més; li havia de demanar el per què d'aquelles llegendes que la gent contava. Llavors va ser quan na Laia me va fer prometre que mai contaria res d'això a ningú i, acte seguit, va començar a contar-me la història.

«Tot va començar fa setze anys, quan mon pare va haver de fugir de França i

va venir a aquest poble de pescadors. Es va instal·lar a una cantina del poble, on menjava i dormia. Un dia aquell francès va decidir anar a la platja, i quan estava a punt de marxar la va veure de lluny: era una cosa molt bella; mai havia vist tanta bellesa junta. Tenia els cabells rossos com la palla i ondulats com les onades de la mar. Ell va anar a cerca-la; va ser aquí quan es varen enamorar immensament. Varen construir una preciosa casa, volien que estigués a la platja per poder banyar-se al vespre, fora preocupacions, però tampoc volien que ningú els molestés. Més tard, vaig néixer jo i ma mare va morir en el part –m’explicava amb veu tremolosa–. Llavors mon pare es va prometre a si mateix que mai em passaria res dolent. I no va tornar a sortir de ca nostra; només sortia qualche vespre a fer una volta amb la barca, que era de ma mare, i a banyar-se a la mar quan ja no hi quedava ningú. Jo a poc a poc també vaig anar agafant els costums de mon pare, i és per això que amb quinze anys de vida no he sortit d’aquesta platja».

Per uns segons vaig quedar pensant en com havia pogut aguantar na Laia quinze anys allà ficada, fora conèixer el que és un poble i sense saber què es viu allà.

–I com ho feis per comprar el menjar i les feines? –vaig demanar amb intriga.
–Un bon home que viu a l’altre costat de la platja ens fa les feines i nosaltres després les hi paguem –em va explicar mentre reia.

Sincerament, em moria de ganes de donar-li un petó a na Laia i quan ho anava a fer... ella es va avançar i va aferrar els seus llavis contra els meus. Varen ser uns segons “interminables” durant els quals ens vàrem oblidar del món; només hi érem ella i jo.

Més tard arribà son pare i crec que no li va fer molta gràcia que jo fos a ca seva amb la seva filla, però després vàrem estar conversant i jugant a un joc que havia fet ell mateix. Tots tres ens ho passàrem molt bé, però ja era tard i encara que estava molt còmode allà vaig haver d’acomiar-me. Jo ja m’aixecava de la taula quan la mirada de na Laia em va enviar un missatge: Demà a l’hora de sempre a la platja.

En arribar a casa, només hi havia la meva germana, na Bàrbara. Em vaig estranyar molt, perquè l'oncle mai deixava la casa oberta si ell no hi era. La Bàrbara i jo estàrem tota la resta del dia sols a casa, fins a les deu del vespre, quan arribà l'oncle acompanyat del Manel, l'home que ens havia duit amb avioneta.

–Hola, nois, tenc notícies per a vosaltres –digué el Manel, mentre s'asseia entre nosaltres dos–. El vostre avi, desgraciadament, ha mort.

En aquest instant encara no sabia com reaccionar. Vaig quedar en blanc i em passà un calfred per tot el cos. L'oncle va anar amb la meva germana, plorant els dos. Jo, encara no havia tornat al món real, però no vaig estar massa a posar-me a plorar devora el Manel.

Aquesta notícia ens fa fer estar desperts tota la nit.

L'endemà al matí no vaig anar a córrer, però així i tot vaig anar a la platja a veure la Laia. Li vaig contar la fatal notícia i no va saber què dir-me. Passejàrem un poc i vaig tornar cap a casa. Allà m'esperaven tots amb la motxilla preparada a la porta; no sabia què passava.

–Miquel –digué en Manel–, partim cap a casa de la mare –em va advertir que cap dels dos voldria tornar, perquè aquí s'està molt bé, però ella mana–. Agafa la motxilla i acomiada't del teu oncle!

Sense acabar d'escoltar el que va dir, vaig partir a córrer cap a casa de la Laia; em volia acomiadar d'ella. Mentre li contava per què me n'anava, li vaig dir:

–No t'amoïnis, vendré cada estiu a veure't.

Ella no va dir cap paraula, simplement em va donar un petó d'aquests intensos i llargs. Mentre m'allunyava d'ella, veia com cada pic s'anava fent més petita, i sabia que no seria el mateix sense ella.

Un pic a casa de l'oncle em vaig acomiadar d'ell i de la Francina i partírem rumb a casa.

Passaren anys i anys i cada any, els tres mesos d'estiu, els passava a casa de

l'oncle a Mallorca, i amb la Laia, és clar. Fins que un estiu vaig decidir no anar-me'n de Mallorca. La mare, que ja sabia la història amb la Laia, hi va estar d'acord.

I aquí em veieu, fills meus. Aquesta és la gran història de com va néixer el gran amor entre la vostra mare i jo; i, per suposat, també és així com vàreu arribar vosaltres.

JO, ASAD

Miquel Àngel Barceló Orpí

3r ESO

Era un gran dia. Asad i els seus millors amics Fahd i Hamza es trobaven jugant a futbol a la Plaça dels Omeies. Estaven entrenant per al partit que tenien el cap de setmana següent contra l'Al-Majd, el màxim rival de l'Al-Shorta, equip on jugaven els tres amics. Anaven empatats a punts a la lliga d'Infantils de Damasco i l'equip que guanyàs el partit seria campió.

Entrenaren amb ganes i amb la il·lusió de ser campions per primer pic en els seus dotze anys de vida. L'entrenador els va motivar de cara al partit i, d'aquesta manera, va finalitzar l'entrenament.

Generalment, quan acabaven l'entrenament, cadascú se n'anava a ca seva. Però aquell era un gran dia de festa. Com cada 6 de maig, se celebrava el dia dels Màrtiries. Era una de les festes més importants de l'any i cap dels tres se la volia perdre. Varen anar a casa d'en Fahd, a dutxar-se i arreglar-se per a la festa. La mare d'en Fahd era modista i els havia regalat un jersei a cada un que molt contents es varen posar. Ràpidament, van sortit disparats de la casa en direcció al Palau Azm. Varen arribar de seguida i es varen adonar que hi havia un grup d'al·lotes de la seva classe. Hamza es va atracar a elles i les va convidar a veure el partit que tendria lloc al Al-Jalaa Stadium.

Quan va tornar Hamza varen anar a la pista de ball, on Asad va conèixer Aisha, una jove de 14 anys, amb la pell morena i d'ulls foscos.

El seu va ser un amor a primera vista. Varen ballar, varen cantar, es varen besar...

Quan va acabar la festa cadascú va anar a dormir a ca seva.

Passaven els dies i l'hora del partit s'atracava. Asad sentia un pessigolleig per dintre, unes ganes de jugar descomunals...

Aviat, va arribar el dia. L'estadi estava ple d'aficionats d'un i d'altre equip. L'entrenador havia decidit deixar Asad a la banqueta, fet que no li va agradar gaire, al jugador. Però durant l'encalentiment, un dels onze elegits s'havia lesionat i Asad sortia de titular.

Va començar el partit i l'equip rival estava dominant el control del joc. Però l'Al-Shorta mai es dona per vençut i, en una jugada veloç, va aconseguir el primer gol.

El partit era d'allò més emocionant quan, per desgracia, Asad va rebre un fort cop al cap i va quedar inconscient. De seguida, un grup de persones varen enrevoltar-lo i ràpidament va arribar una ambulància que el va traslladar a l'hospital. Es trobava en una situació crítica, tot i que no hi havia risc de mort. Passaven les hores, i com que Asad no es despertava, la intranquil·litat començava a augmentar.

El seu pare era doctor i tot i que treballava a una altra clínica ràpidament va anar al costat del seu fill. El seu estat no millorava i els doctors varen detectar-li una hemorràgia al cervell, que el mantendria en coma durant un temps indefinit.

Passats tres mesos es va despertar. Els metges, que ja estaven preocupats per la seva situació, varen acudir immediatament a l'habitació. Li donaren una sèrie de medicaments i varen recomanar-li que no sortís.

Asad va fer cas als metges. Però sentia molts de renous. Moltes explosions i sirenes d'ambulància. Desconcertat, va baixar a l'entrada de l'hospital per veure si podia "averiguar" alguna cosa. Va trobar-se molta gent, plorant i cridant. Infermeres pertot arreu, amb cossos de gent plena de sang i que per la seva impressió eren mortes.

Passats uns dies va tornar a l'entrada. La situació era pitjor encara. Asad, molt preocupat, va anar al quiosc per intentar saber alguna cosa. Va veure que el diari més important de Síria titulava: "AVANÇ INTEGRISTA PEL NORD I GRAN REPRESSIÓ A LA POBLACIÓ PER PART DEL GOVERN".

Asad no entenia res. Volia córrer cap a la seva habitació, però les forces li fallaven. Quan va arribar, va trobar-se que el seu pare l'esperava amb el

doctor. Els dos pareixien preocupats.

Després de donar-li una forta abraçada, el seu pare va comunicar-li que havia d'anar a casa a recollir les seves pertinences més importants i que després partien cap a Turquia. Asad no va entendre res, però tampoc no va dir res. La seva casa no estava molt enfora de l'hospital, però el seu pare no va deixar-li que hi anés a peu. Quan va entrar dins el cotxe i va veure la ciutat, ho va entendre.

La ciutat estava derruïda. La plaça dels Omeies s'havia reduït a enderrocs, les cases eren com trencadís, i els carrers eren deserts. Fileres de fum sortien de les cases i un gran núvol de pols atrapava la ciutat. Aviat varen arribar a casa. Va posar dins una gran motxilla una muda de roba, una botella d'aigua i un sac de dormir. No va tenir temps d'agafar res més, tenien molta pressa.

Ràpidament varen travessar la frontera per arribar a Turquia. Arribaren a la ciutat d'Izmir. Era una ciutat petita i alhora elegant. Passats uns minuts, varen arribar a la plaça de Basmane.

De seguida, es varen trobar amb la mare i amb en Fahd i en Hamza. Asad es va alegrar molt, ja que feia molt de temps que no veia els seus amics i tenien moltes coses de què xerrar.

Entre els dos varen intentar explicar a Asad què havia passat a la ciutat mentre ell havia estat en coma. Els ISIS havien pres el poder de l'estat i degut a una sèrie de conflictes entre els diversos grups ètnics de la població havia esclatat la guerra i, per tant, ells havien de fugir de Síria.

Asad va quedar molt impactat i va demanar a la seva mare com era la situació. La seva mare va explicar-li més detalladament el conflicte i va explicar-li que ells eren refugiats i que tenien com a destí anar cap a un país europeu.

Els dies passaven i seguien a la Plaça. Asad cada cop tenia més gana i les forces començaven a flaquejar. De sobte, uns homes de negre, molts tapats, varen anar a xerrar amb la mare d'en Hamza. Minuts després va avisar totes les persones que hi havia a la plaça que havien de pujar a una gran llanxa. El rostre dels tres amics va il·luminar-se. Varen anar el més ràpid que varen

poder cap a un petit moll que hi havia a la part més abandonada de la ciutat. Els homes de negre els esperaven sobre una gran llanxa negra. Tot i les dimensions de la llanxa, no hi cabien tots. Per sort, Asad i la seva família varen aconseguir entrar. Ell estava molt content, ja que creia que la llanxa els duia a un lloc on podrien viure tal com ho feien a Damasco abans de la guerra. Asad ja s'havia assegut quan va sentir trets. Es va girar immediament i va veure que havien ferit Hamza en el pit. Va voler baixar de la llanxa però la seva mare el va aturar. Asad es va posar a plorar de manera desconsolada. Acabava de perdre un dels seus millors amics i no entenia per què. El seu pare va explicar-li que la família de Hamza havia intentat pujar a la llanxa sense pagar, ja que el preu era abusiu i ells anaven justos. Tot i que els homes de negre ja els havien avisat de les conseqüències que tendrien per no pagar, la mare de Hamza s'havia enfrontat a ells. Per aquest motiu els homes de negre havien disparat a la seva família i havien matat Hamza.

Asad seguia sense entendre res, però no va voler insistir. Es va quedar callat recordant els grans moments que havia viscut amb Hamza. Es va aixecar i va veure que al costat de Fahd no hi havia ningú. Va anar fins allà i es va seure al seu costat. Els dos estaven destrossats per la mort del seu amic i no varen dir ni una paraula en tot el dia. Els dies passaven i el menjar s'acabava. Cada cop hi havia més bregues entre els homes de negre i els refugiats. Asad se sentia molt cansat però no volia dormir, per por de no perdre's res. Tot i això, es va quedar dormint passades unes hores. Es va despertar entre crits. Un dels refugiats estava estirat en terra. Semblava mort però no tenia cap ferida. El pare de Fahd es va posar a plorar. El refugiat s'havia mort de gana i si la situació no millorava també es moririen ells.

Varen passar pel costat de les restes d'un naufragi. Trobaren les restes d'una llanxa gairabé com la seva i alguns cadàvers que flotaven a la mar. Els nervis atacaren tots els refugiats que hi havia a la llanxa.

Finalment, i després de molt sofrir, varen arribar a un moll. Estava ple de persones que igual que ells havien de començar la ruta cap a un lloc millor. Varen baixar de la llanxa i Asad va anar amb la seva mare. Aquell vespre havien de dormir allà. Abans d'anar a dormir varen menjar un tros de pa. Els

doblers no els arribaven per comprar res més. Asad va treure el seu sac de dormir i es va ficar dins. Abans d'anar a dormir va recordar Aisha. Feia molt de temps que no sabia res d'ella. Estava molt preocupat, ja que la seva família era xiïta i, per tant, estava en guerra contra els sunnites.

L'enyorava molt, com també enyorava molt la seva vida abans del coma. Només desitjava que tot tornés a ser com abans.

Al dia següent varen partir cap a Macedònia. Feia molta calor i no havien menjat res per berenar. Caminaven sense forces per un camí abrupte. Per sort, a prop del camí hi passava un rierol, on varen descansar i beure. Aviat, tornaren a posar-se en marxa. Cada cop feia més calor i molts de refugiats varen abandonar. Asad i Fahd seguien deconcertats per la mort del seu amic i seguien sense xerrar. Passades unes hores, varen arribar a un petit campament, on varen passar el vespre.

Devien ser les tres o les quatre de la matinada quan un grup de persones armades i vestits de negre amb un símbol blanc que representava la mort, varen atacar el campament. Varen robar els pocs diners que tenien els refugiats. Asad va ser l'únic que es va donar compte de la seva presència i va despertar la resta. Varen intentar evitar que se n'anessin amb els seus doblers, atacant-los amb pals i pedres. Un dels invasors va treure la seva pistola i va disparar tots els que va poder. Asad es va adonar que havien ferit la seva mare i Fahd. Va intentar anar a ajudar-los quan l'home que havia disparat el va agafar. Va dur-lo fins a un dels seus vehicles i el va tancar. Asad va fer tot el que va poder per intentar sortir però no tenia forces i al final va desistir. Acabada la matança, varen posar en marxa els cotxes i varen partir carretera avall.

Aviat varen arribar a uns grans edificis negres que també tenien els símbols blancs. Va adonar-se que havia estat captat per membres de l'estat islàmic i que la intenció dels islamistes era torturar-lo.

El varen tancar dins d'una cel·la molt petita i va romandre allà durant uns quants dies. Els islamistes varen intentar convèncer Asad que s'unís al seu grup i que lluités amb ells a la guerra de Síria.

Asad tenia les idees clares i tot i que era conscient de les greus repercussions que podia tenir s'hi va negar.

Finalment els islamistes varen veure que no eren capaços de convèncer Asad i el varen abandonar en un bosc, sense aliment, sense doblers, sense res.

Asad no es podia trobar en una situació pitjor. En tan sols uns dies, havia perdut els seus dos millors amics, la seva mare i el seu pare i a més no sabia res de la seva al·lota. Les forces li fallaven i es va tombar davall un gran arbre, esperant la mort.

Es va quedar adormit.

Aviat es va despertar. Dos caçadors que passaven per allà van despertar-lo i, a més, en veure que estava tan prim varen donar-li un tros de pa. Ell els va explicar la seva situació i els dos caçadors, que ja havien sentit xerrar dels refugiats, varen indicar-li el camí que havia de seguir per arribar a Hongria.

A més, varen decidir acompanyar-lo fins a les tanques que separaven Sèrbia d'Hongria, ja que a prop d'allà tenien família i d'aquesta manera aprofitarien per visitar-los.

Es varen posar en marxa. Els esperaven uns quants dies de caminar sense aturar. Els caçadors es varen presentar. El més alt es deia Adam i l'altre, que era més baix i tenia el pèl més clar, s'anomenava Boro.

Els dies passaven i la distància que els separava d'Hongria cada cop era més curta. Finalment, i després de molt caminar, varen arribar a la frontera. Els dos caçadors es varen "despedir" i Asad els va donar les gràcies. Ràpidament varen desaparèixer entre el bosc.

Asad tornava a estar tot sol. Va esperar que algú com ell arribés allà. Però el temps passava i va decidir botar la tanca. Asad era molt àgil, però la tanca era alta i amb pinxos afilats. Va començar l'escalada. Anava a poc a poc i amb cura de no fer-se mal. Quan va arribar al cim, va patinar i va caure. Es va enganxar amb els pinxos i es va fer mal a la caiguda. Molta sang va començar a sortir-li de la part superior de la cama. Va llevar-se la camiseta i va aturar l'hemorràgia. Havia aconseguit travessar la frontera i ja es trobava dins

Hongria. Però la seva alegria va durar poc. Un policia va aturar-lo tot d'una. Va demanar-li pels seus papers i ell no va saber què dir. El policia no va tenir cap pietat i se'l va endur cap un camp de refugiats.

Allà va trobar-se molta gent indignada, que cridava i insultava les forces de seguretat.

Passaven els mesos i la situació era la mateixa. L'única diferència era que havia conegut una jove d'Homs que havia arribat fins allà amb la seva família. S'havien fet molt amics però discutien freqüentment, segurament per la falta de menjar i per l'ambient en el qual vivien. Asad cada cop se sentia més defraudat amb la seva situació i més enfadat amb els europeus. Una nit, molt decidit, va escapar-se del camp de refugiats. Va anar ràpidament a la part abandonada de la ciutat. Es va ficar a una casa abandonada i va decidir que a partir de llavors viuria allà. Durant els primers dies tot va anar bé. Però quan els veïnats s'adonaren que hi havia un refugiat a la seva barriada, varen contactar amb la policia. Asad s'havia preparat per quan arribessin. Havia agafat perdres i pals i havia aconseguit botelles de vidre a les "basures".

Els policies tampoc tenien ganes de discutir amb ell. Varen arribar, ben armats, i varen entrar dins la casa. Asad s'havia amagat entre dues parets. Allà els policies no el podien veure. Tot d'una va començar a llançar perdres contra ells. No sabien d'on venien i varen començar a disparar pertot arreu. Quan Asad es va adonar que l'estaven disparant, va sortir corrents de la casa. Dins el cotxe de policia no hi havia ningú i hi havien deixat les claus posades. Asad no havia conduït mai però havia vist el seu pare moltes vegades com ho feia. "Antes" que els policies se n'adonessin va posar en marxa el cotxe i va accelerar. Anava tan ràpid que va atropellar un home major. Va saltar del cotxe en marxa i va deixar que aquest s'estampés contra un bloc de pisos.

Va sortir corrent, deixant enrere una gran fumarada i molts de crits.

Després d'una estona de córrer, va arribar a un dels barris més problemàtics d'Eger.

Allà va trobar-se amb un jove de pell obscura que venia droga al mercat negre i que necessitava algú que l'ajudés. Asad hi estava molt interessat, ja que necessitava doblers per sobreviure.

Dies després ja venia cocaïna en un carreró.

Passaren els dies, els mesos, els anys i Asad era un jove d'uns 22 anys, addicte a la marihuana i a la cocaïna. La policia l'acabava d'arrestar per tràfic de drogues. Asad no podia tenir més ràbia als europeus i estava a punt d'explotar.

Estava condemnat a 3 anys de presó i els va haver de complir. El seu company de cel·la era un jove islamista, a qui havien aturat abans que provoqués un atemptat en un gran monument...

Faltaven tres minuts del compte-enrere. Pel cap d'Asad passaven records de tot tipus. Pensava en els seus dos amics assassinats; en els seus pares, assassinats també; en l'Aisha, de la qual no va tornar a saber res més; en el partit de futbol que ho va canviar tot; en en Boro i n'Adam; en els mals moments que va viure amb els refugiats a Hongria; en el jove islamista que li havia fet companyia durant els tres anys de presó i que li havia aconseguit el cinturó bomba que estava apunt d'estallar.

Es trobava a Budapest, a l'entrada de l'Òpera General d'Hongria. El seu final estava a prop. El seu i el de cents de persones que també moririen...

10, 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1...

EL TEU RECORD

Maria Mir Rojas

pseudònim Vent Salat

1r Batxillerat

El record és només una prova que ens fa la vida...

Un pensament es pot transformar en el res d'un tot invisible, que aquella vegada em va envoltar i que no em va deixar veure-hi. La vida és un camí des del bressol, a la tomba, i l'únic camí pel qual no podem tornar sobre els nostres passos. Aquesta és la història d'una història que ha passat a formar part de la meva... **per saber fins a quin punt el nostre amor pot arribar a viatjar.**

La feina que he tengut des dels 16 anys no està malament, però no és el meu somni. El que jo volia era ser mecànic, passar el dia entre motors i amb les mans brutes, perquè, com deia el padrí, "per fer una feina neta s'han d'embrutar les mans". La fusteria estava bé, tenia uns bons companys i un bon cap, però sempre em tocaven els treballs als llocs més arruïnats o que estaven més lluny. Aquella vegada havia d'anar a un vell poliesportiu que hi havia hagut a Capdepera, ara abandonat perquè n'havien construït un de nou i millor a Canyamel. La meva feina era simplement anar allà a retirar tots els marcs de les portes i de les finestres, totes les fustes que es trobessin a l'edifici, per després poder reutilitzar-les, o pegar-los foc; què més donava. El cas és que un dels veterans de la fusteria, un d'aquests homes als quals els manquen tres dits però que són tan hàbils que no ho pareix, m'havia contat que allà hi havia hagut un accident i que encara hi quedaven restes de la tragèdia, però no en vaig fer gaire cas, perquè era un home que procurava ficar-te por i molestar-te sempre que podia.

El dia que havíem d'anar a fer net, vaig tornar a recordar les paraules del mestre, però em vaig obligar a oblidar-les, per no fer-me mal cos des de bon dematí, tot i que sentia que les paraules agafaven pes dins aquell lloc.

Alguna cosa m'indicava que no era mentida, però jo només havia de retirar les fustes i partir; era qüestió de dues hores, no podia deixar que allò ocupés tant d'espai a la meva ment. Tenia mal de cap des que m'havia aixecat, però dins les humides parets d'aquella capsula de sabates abandonada es deixava notar més; no m'agradava. El cos em demanava que fugís, que em moguéss, que aquella estança ja estava ocupada. Per necessitat, vaig deixar-me endur per la intuïció i vaig acabar a una de les sales polivalents, un lloc agradable i ple de fum on la naturalesa recuperava el que un dia havia estat seu. M'havia assegut, mirava per la finestra amb un intent de calmar-me quan vaig sentir una veu que em cridava. Quan vaig sortir per seguir la veu de qui em cercava, la sensació d'ofegament tornava de nou, però algú em necessitava i jo hi havia d'acudir. La veu venia d'un pis superior, d'un lloc que pareixia que havia estat una petita oficina. Però només era una veu entre les escombraries, perquè no hi vaig trobar ningú. Tot d'una vaig pensar que en Raül, el meu company de feina, devia haver vingut per dur o dir-me alguna cosa, però quan em vaig cansar de cridar el seu nom vaig veure que no era ell. El conserge que havia fet feina allà acabava d'arribar, tot mirant el que en un passat havia estat, fins i tot, el seu lloc preferit. Em va demanar si jo havia trobat una petita talla de fusta amb la forma d'una ferradura amb una rosa, i no ho havia fet. Vaig demanar-li on pensava ell que podia ser, i em va dir que tal vegada la trobaria al subsòl, dins una capsula. Vaig baixar al cor d'aquell edifici mort i, efectivament, vaig trobar la petita capsula de cartró que posava "Danaerys".

Vaig obrir la capsula i vaig trobar-hi la cordeta amb la talla de fusta que m'havia descrit el conserge, però amb un floquet de cabells enganxat al centre.

Era un detall bonic. La ferradura i la rosa es combinaven per formar un cor, i el floquet de pèl el travessava. Vaig tornar-la a ficar dins la capsula i vaig pujar-la on

m'esperava amb calma el rostre de la vida difícil. No ho podia evitar, sabia que allò tenia que veure amb la tragèdia, així que vaig demanar.

En Jordi, després d'una breu presentació, em va contar que na Danaerys era una nina que pareixia filla de la lluna, perquè la seva pell era blanca com els seus cabells, i tenia els ulls d'un color tan blau que semblaven malves. Pel que s'hauria transformat en ser una dona, era tota una bellesa, elegant i dolça... Però sent només una nina, tot el que en un futur la "favoreixeria", en aquell moment l'enfosava. El seu pare havia marxat quan ella era molt petita, i havia tornat sent un alcohòlic. I la seva mare la manipulava per augmentar l'odi i el fàstic cap al seu ex-marit, i així assegurar-se que no fugiria de les seves falces. Però la nena era massa forta, tant per tornar a estimar el seu pare de la mateixa forma com per perdonar la seva mare pel que intentava fer. Els seus companys de classe la insultaven per ser diferent i ella no podia defensar-se, perquè quan xerrava amb la professora acabava donant la raó als altres, perquè s'excusaven defensant que "només eren bromes". Després de contar-li tot a la seva mare, va seguir sense solució, perquè la professora l'havia convençut que la seva filla només volia cridar l'atenció. Després d'uns anys, la nena va arribar a primer d'ESO, sempre sent la marginada i la que no arribaria a ser ningú mai, tot i que fos la més intel·ligent de la classe. Però ja s'havia donat per vençuda i al cap de mil intents va tirar la tovallola... i es va penjar d'una de les cistelles de bàsquet que hi havia al poliesportiu, un vespre que va aconseguir colar-se a l'edifici.

Vaig demanar-li, per tafaner, com era que sabia tot allò, i la resposta va ser la pitjor de totes. Ell era el seu pare. Intentant assolir aquella idea, vaig demanar-li de qui era el floc de pèl que hi havia enllaçat al "colgant", i em va contar que era de l'únic amor vertader que havia tengut durant tota la seva vida: la seva filla, un cavall al qual ningú més que ella va voler i que sempre havia estat la vergonya de les quadres, fins que es van trobar. I vivia per a ell... Però el seu company va morir després d'estimar per primera vegada un humà.

L'únic ésser viu que ella creia que realment l'estimava era un cavall, però havia fet canviar la seva família amb la seva mort. Els seus pares es duïen bé, i ell havia deixat l'alcohol. Un trist motiu per millorar les coses, però era el millor que podien haver fet després d'espenyar fins a tal punt el fruit del seu amor passat. En acabar la meua feina vaig arribar a casa, i no m'havia donat compte de "lo" molt que m'havia obsessionat amb aquella historia. No podia aturar de pensar en aquella nena, me la imaginava i me n'estava enamorant. Vaig somiar en ella vespres; Danaerys era un nom per a algú que realment canviaria les coses. Al cap d'uns dies vaig aturar-me a pensar com era que el veterà de la meua fusteria, n'Andreu, sabia allò. Primer vaig pensar que ho sabia pels rumors, i després vaig caure en el compte que m'havia dit que encara hi quedaven restes. Aquell mateix dia vaig demanar pels detalls, però no vaig obtenir més resposta més que evasives. Però ho descobriria amb el temps.

Tal vegada era encaixar aquella darrera peça del trencaclosques el que feia que no m'oblidés de na Danaerys, i que seguís somiant en ella. Me vaig arribar a obsessionar fins a tal punt que era capaç de fisicalitzar-la, podia veure-la davant els meus ulls, mirant-me. L'estimava tant...

Vaig acabar contant-li-ho a ma mare, i ella em va dir que no fes de boig, que si no em donaria de les seves pastilles per a la depressió. No me pareixia una bogeria. Molta gent s'enamora de persones que no saben que existeixen... Però sabia que si "averiguava" per què el veterà sabia que la capsa encara era allà, jo m'oblidaria per complet de tota la història, així que vaig preparar una petita trampa per acabar amb aquell mal de cap. Vaig cridar a en Jordi per a que vingués a fer el café, i mentre jo ja era allà amb n'Andreu, que es posava crema en els monyons que un dia havien estat dits.

Quan va arribar en Jordi, va néixer tanta tensió que creia que m'ofegaria. Es van asseure un enfront de l'altre, com si no es coneguessin. Vaig dur a terme una presentació que ja veia que era completament innecessària, i vaig

demanar a en Jordi que em deixés agafar aquell "colgant" que tant vivia a la meva ment. El vaig mostrar a n'Andreu, a mode de pregunta, i simplement va dir, mirant-me als ulls ple de ràbia: "Danaerys". En Jordi, molt major que n'Andreu, i encara més que jo, mirava el seu rostre amb un odi que no entenia. Per fi, una paraula: Assassí. De cop i volta encaixava tot i res a la vegada. El cap se'm va fer un núvol, no hi veia, només podia escoltar, havia d'acabar la història que havia començat al meu cap. El meu rostre quedava mut i blanc, i el de n'Andreu tornava gris i ple de ràbia.

En Jordi va tornar veure un nen de un 14 anys al seu davant, i n'Andreu, un pare que només coneixia per la seva absència. I jo, fora de mare, veia el que havia provocat amb la mínima esperança que acabàs bé de qualche forma.

Jonovolia...

–Assassí!

–Va ser ella... Els nens són cruels... Jo no la vaig matar... Va ser ella...

–Vas ser tu qui realment va matar la seva única salvació! Per què ni jo, ni la seva mare, vàrem fer res millor per a ella que n'Axel!

De cop ho vaig entendre tot. La resta de coses que hi havia dins la capsa no importaven, el pare de na Danaerys recuperava el que més li va importar a la seva filla, el seu cavall.

–Un cavall no va ser el motiu del seu suïcidi.

–Un cavall era el seu únic motiu de vida. I tu l'hi vas prendre.

–El meu pare el va comprar a la seva mare per dur-lo a matar. No veus que la seva mare es volia desfer d'ell?

–I tu vas aprofitar per riure't d'ella.

–I jo només vaig portar-me com un nen.

–No. Tu mai has deixat de portar-te així, Andreu. Tu i la teva vida d'estúpid malcriat, fill de doblers i no d'amor. Tu ets un clar exemple d'un nen atrapat al cos d'un home. A tu no t'han educat per viure.

–Jordi, mai vas ser precisament un bon pare.

–Però he estat bona persona.

Tot va quedar en silenci. En Jordi es va aixecar, em va treure “el colgant” d'una estirada, i se'n va anar. N'Andreu plorava en silenci, i al cap d'un segons també es va esvair. I jo ho vaig oblidar tot i em vaig centrar en una pregunta: Com es pot estimar tant un animal que no t'entén?

Ara, 13 anys després, en Jordi i n'Andreu han canviat l'odi per una relació gairebé pare-fill. En Jordi fa del pare que mai va ser, i n'Andreu, per la seva edat, és ara el nin educat i noble que sempre hi va haver dins ell. I jo, tretze anys enrere, vaig salvar de l'escorxador una egua amb la qual he après a muntar i a estimar de mil formes noves. I es diu Danaerys.

RECLUSA REALITAT

Jofre Martínez Pérez

2n Batxiller

Aquella nit els estels llampurnejaven amb la força còsmica d'un meteorit travessant l'atmosfera. S'aixecà i s'allunyà parsimoniosament de la riba i profunditzà en el bosc circumdant mentre el soroll de les onades dansant contra les roques i els seus pensaments es disputaven l'hegemonia, alternant-se a cada moment el protagonisme; i encara que preferia que aquests últims perdessin per poder-s'ho treure del seu cap, a la seva ment li semblava divertit riure's d'ella. El soroll de l'abraçada en què l'aigua marina insistia fins entrellaçar-se amb les roques li recorria les orelles deixant un rastre agradable.

Quan trobà un lloc més còmode pogué observar com ella sortia del seu amagatall, trigant el temps que el vent es demorava a apartar-li els núvols del davant, i la veié. La veié esplendorosa damunt l'horitzó, demostrant amb la seva posició la joventut de la vigent nocturnitat.

Despertà de cop quan sentí la porta del soterrani tancar-se, el somni s'havia acabat i els fets la forçaven a abandonar el paisatge nocturn i, com a conseqüència, l'intercanvi d'aquest per aquella claustrofòbia estanca. Encara que petita, trobava aquella habitació força acollidora, tot i que sospitava que això era perquè no havia sortit d'allà des que tenia memòria. Com que mai havia sortit d'aquella habitació, tot el que imaginava i somiava provenia de les paraules escrites dins tots els llibres que havia llegit, i quan tenia sort d'alguna il·lustració d'aquests. Però ja n'estava força farta d'aquell somni. Des

de feia anys quasi cada dia somiava el mateix i quan no ho feia era perquè no somiava.

S'incorporà no sense esforç d'aquell malmès matalàs sense llençols i enretirà els pàrracs que feia servir per pal·liar la fredor que entrava sense tocar la porta. Mira al seu voltant i contempla amb deteniment cada part de la cambra, però sense veure res; els seus pensaments ho impedièn. Llavors s'aixecà i començà a cercar d'entre tots aquells llibres que emplenaven la sala algun exemplar que encara no hagués llegit, però sabia que per culpa de la seva poca traça per organitzar-se i l'enorme quantitat de temps que tenia diàriament per llegir encara trigaria una bona estona a trobar algun volum desconegut per a ella. Després de buscar durant hores i no trobar cap exemplar nou, es donà per vençuda. Ja no hi havia res que la retingués allà, no hi havia res que fes allò suportable. Curiosament, ella no s'adonà de la ironia que suposava que aquella rendició fos la causa de la seva rebel·lió.

Després de més de dues hores de pensar-s'ho sense apartar la vista del gran rellotge de paret s'aixecà, es canvià el vestit i es dirigí a cap aquella corcada porta de fusta de pi, envellida pel pas dels anys en què la humitat havia niat. Quan posà la mà al pom l'incipient gir de "munyeca" despertà el mecanisme del pany. El soroll que el llautó rovellat produïa l'esgarriava. Quan la porta començà a cedir la pressió fou massa grossa. Mai havia arribat a aquell extrem i la por al desconegut la feia tremolar. Amb el cul a terra intentà recomposar-se del primer intent i es disposà a procedir amb el segon: s'aixecà i buidà la seva ment, subjectà el pom amb ambdues mans i sense pensar-s'ho dos cops girà el pany, obrí la porta i sortí sense pensar-s'ho pas dues vegades; a partir d'allà no hi havia retorn, i ella ho sabia. Sempre havia imaginat que darrere la porta l'únic que hi trobaria seria un passadís llarg i fosc dins el qual no hi podria veure el fons, però s'equivocava: davant la seva sorpresa es trobà en un passadís llarg dins el qual no hi podia veure el fons

tènuament il·luminat per dues línies del que suposava que era foc als laterals del corredor, començà a caminar despreocupadament.

Estava excitada, la situació li recordava cada cop més l'al·legoria de la caverna que Plató havia plantejat feia més de dos mil dos-cents anys, al principi del setè llibre de la *República*. Ella era en aquell moment el seu heroi, l'únic personatge ans reclús a la caverna que havia aconseguit la llibertat, aquell personatge pel qual havia llegit aquell llibre número VII més vegades de les que recordava. Ella seria aquella qui descobriria la veritat, qui amb els seus descobriments arribaria a la filosofia. Després d'una estona caminant, trobà unes escales de caragol darrere una porta i encara que ella no era conscient, l'enèrgica marxa es veia afavorida perquè taral·larejava contínuament una cançó sense melodia.

Notava cada cop l'aire més pur, sentia que s'apropava a la seva meta. El que sospitava que era el soroll del mar se sentia en la llunyania travessant aquells dos murs que l'envoltaren novament quan s'acabà l'escala i començà a caminar un altre passadís en una altra direcció, tan absent de llum que no veia on anava.

Mentre caminava cautelosament l'avorriment va poder amb ella i no se li acudí res més que recitar en veu alta i de memòria aquells passatges que s'havia après dels seus llibres preferits:

—Oh, capità! —va recitar amb la veu més aguda que pogué—. ¿/ voleu dissimular amb mi, que he estat l'arxiu de tots els mals i els béns que heu tingut, i ara, per tan poca cosa, em bandegeu dels vostres secrets? Digueu-m'ho, per pietat, i no em volgueu amagar res que us afecti.

—No volgueu turmentar-me més —digué imitant la veu varonil que imaginava en la boca de Tirant—, que no he sentit mai un mal tan greu com el que ara

sento, que em portarà ben aviat a una mort miserable o la glòria reposada si la fortuna no m'és contrària, car la fi de totes aquestes coses és el dolor, perquè l'amor és sempre amarg.

—Jo amo.

La veu se li il·luminà quan recità les dues darreres paraules, els ulls se li enrojolaren i el seu rostre cridà d'emoció, però a poc a poc s'acabà tot el que la seva memòria retenia, i no passà gaire estona fins que veié al final del passadís una claror color blau.

Després d'una bona estona caminant amb marxa lenta cap aquella claror es topà amb unes altres escales, aquest cop curtes i amb una porta al fons. Les pujà saltant els esglaons de dos en dos i girà el pany. No s'ho podia creure, ho havia aconseguit, havia arribat a fora.

Només llavors va poder veure que es trobava a una torre enrevoltada per un furiós mar, i que per allà no podria sortir, ja que aquella porta només portava a un precipici, a una mort segura. Llavors donà mitja volta i, amb aires de seguretat i despreocupació, es tirà cap enrere: No volia seguir vivint, no tenia força de voluntat. Abans d'acabar aquell dia li semblava que tornava a ser a la sala on sempre havia estat, a aquella malmesa cambra personal.

Despertà de cop quan sentí la llum del sol a la cara, el somni s'havia acabat i els fets la forçaven a abandonar el paisatge fatídic i, com a conseqüència, l'intercanvi d'aquest per aquella acollidora cala. Ja n'estava força farta d'aquell somni, des de feia anys quasi cada dia somiava el mateix i quan no ho feia era perquè no somiava.